

CAN NUROĞLU

*HEY GÂVUR!
ANLATSANA...*

GDK

**BU KİTAP DİYARBAKIR KİLİSESİ'NİN KATKILARIYLA
HAZIRLANMIŞTIR. GÖRÜŞ VE ÖNERİLERİNİZ İÇİN:**

Lalebey Mah. Ana Sk. No: 35
Urfakapı / Diyarbakır
Tel. 0 412 224 67 46
E-mail: dbkilisesi@yahoo.com
www.diyarbakirkilisesi.com

* * * * *

GDK YAYIN NO: 44
KİTAP: Hey Gâvur! Anlatsana...
YAZAR: Can Nuroğlu
KAPAK: Amy Bristow
ISBN: 978-975-8379-62-3
SERTİFİKA NO: 16231

© Gerçeğe Doğru Kitapları

Davutpaşa Cad. Kazım Dinçol San. Sit.
No: 81/87 Topkapı, İstanbul - Türkiye
Tel: (0212) 567 89 92 Fax: (0212) 567 89 93
E-mail: gdksiparis@yahoo.com
www.gercegedogru.net

Baskı: Anadolu Ofset – Tel: (0212) 567 89 92
Davutpaşa Cad. Kazım Dinçol San. Sit.
No: 81/87 Topkapı, İstanbul - Türkiye
7. Baskı: Şubat 2011

İçindekiler

Önsöz	5
Giriş	7
1. İncil'in Güvenilirliği	11
a. İncil değiştirildi mi?	
b. İznik Konseyinde 4 İncil mi seçildi?	
c. Asıl İncil, Barnabas İncili değil mi?	
d. Peki, Tevrat ve Zebur'a ne oldu?	
2. İsa Mesih'in Kimliği	27
a. İsa'nın yerine başka birisi ölmedi mi?	
b. İsa Mesih neden Tanrı'nın oğlu olarak nitelendiriliyor?	
c. Neden üç Tanrı'ya inaniyorsunuz?	
3. Kutsal Kitap'ın İslamiyet'e Bakışı	41
a. İncil Hz. Muhammed'in gelişinden söz ediyor mu?	
b. Neden Kuran-ı Kerim'i kabul etmiyorsunuz?	
4. Hristiyanlık Âlemi	49
a. Hristiyanlığın hangi mezhebi doğrudur?	
b. Neden misyonerler ülkemize göz dikmişler?	
Sonsöz	65

Önsöz

Öncelikle şunu belirtmeliyim ki, bu kitapçığa bir önsöz yazmak benim için bir ayrıcalık ve sevinç olmakla birlikte çok önemlidir. Çünkü bu kitapçıkta geçen sorular hemen hemen her gün en çok bana soruluyor. Aslında başlangıçta çok farklı olumsuz tepki ve davranışlara maruz kaldım. 1991 yılında Mesih İsa'ya iman ettikten sonra, beni tanıyanların birçoğu yüzüme karşı, “*duydum ki papaz olmuştun,*” ya da “*kendini para için sattın*” gibi sözler ettiler. En fazla işittiğim söz ise, “*duyduğuma göre gâvur olmuştun!*” sözü idi. Evet, eğer yıllarca emek verdiğim araştırmalarım, beni önce ateistliğe itip, sonra da Hristiyanlar'la dalga geçmek için İncil'i okuyup Mesih'i bulmama sebep olduysa, ve buna da gâvurluk deniyorsa, evet, ben 'gâvurum.'

İsa Mesih'e iman ettikten sonra en acılı ve sıkıntılı günlerimi ilk altı yıl içinde yaşadım. Özellikle benim inancımın otürü akrabalarımın aşığılanmaları beni çok üzdü. Ailem inancımın benim için ne anlam ifade ettiğini bilmediklerinden dolayı onlarla aramızda gittikçe bir soğukluk oluşuyordu. İnsanlar ailemi rencide ettikçe onlarla ilişkim bozuluyordu. Ama bu altı yıl kadar sürdü. Bu sürenin sonucunda

hayatımın ne kadar değiştiğini ve onları ne kadar derinden sevdiğimi anlamaya başladılar. Artık babam şunu söylüyor: “*Oğlum sen çok değiştin, çok iyi oldun, ama gittiğin yol yanlıştır.*” Varsın babam da ‘gâvur’ olduğumu söylesin. Ama ben gâvur değil Mesih aşığıyım.

Bu kitapçıkta verdiğimiz yanıtlar hem sizlerin yüreğinize ışık tutacak, hem de bizim gerçekten neye inandığımızı açıklayacaktır. Yıllarca bu sorular inancımıza hakaret olarak, her fırsatta bize karşı kullanıldı. Ama onların ‘gâvurluk’ dediği ve saçma saydığı değerler benim hayatımı tamamen değiştirdi ve yüreğimi sevinçle, sevgiyle doldurdu. Tabii ki onlar bilmeden, istemeyerek bu şekilde davrandılar, ama şimdi herkesin bu soruların doğru cevaplarını bilmesini istiyoruz.

Saygılarımla.

Ahmet Güvener
Diyarbakır Kilisesi Önderi

Giriş

Halkımızın çoğu, herkesin her alanda, düşünce, ifade ve seçtiği yaşam tarzında özgür olduğunu savunur. Ama ilginçtir ki işin ucu kendisine doku- nunca işler tam tersi bir durum alır. Eğer kendi ak- rabası, eşi veya çocuğu bu seçimi yapıp farklı bir görüşe sahip olursa, aynı bu kişi evde kiyameti koparır. Aynı şekilde bizler Hristiyan olduğumuzdan dolayı sürekli olarak ailemizin ve çevremizin tepki- siyle karşı karşıya kalıyoruz. Bu tepkisel davranış ülkemizde bir toplumsal davranış biçimine dönüş- müştür. Her hafta öğrencilerden profesörlere, ateist- lerden müftülere kadar, hemen hemen her kitleden oluşan yüzlerce insan kiliselerimizi ziyaret etmekte- dir. Ama üzücü olan bu kişilerin çoğu önyargı ya da yanlış bilgilerle dolu olması. Herkesin soruları farklı gibi görünse de, içerik olarak aynı yanlış ve kulaktan dolma bilgilerin sonucunda doğan sorulardır. Bu yanlış bilgiler, özellikle medya ve ayrıca Milli Eği- tim Bakanlığı'nın bazı yayınlarında¹ da, gerçekmiş gibi sunulduca halkımızın önyargılı tepkisiyle karşı karşıya kalıyoruz. Tabii biz buna şaşırıyoruz çün-

¹ İsa Karataş, *Ağacı Yaşken Eğdiler! – Din Kültürü ve Ahlâk Bilgisi Kitaplarındaki Yanlış İddialara Yanıt*, Gerçeğe Doğru Kitapları, Nisan 2000.

kü biz de bu ülkenin çocuklarıyız ve Hristiyanlıkla ilgili aslı astarı olmayan bu yalanlarla yetiştirildik.

Hristiyanlar'la ilgili dedikodular çok yaygın ve hepsi birbirinden renklidir. Kimisine göre: *"Bu Hristiyanlar yurtdışından destek alıp devletin kuyusunu kazıyorlar,"* kimisine göre de, *"Dinini değiştirip Hristiyan olana para veriyorlar."* Buna benzer daha nice karalamalar dilden dile dolaşıp duruyor. Bu karalama işinin arkasında artık kim varsa halkımızın Hristiyanlığı hiç tanımadan köklü bir önyargıya kapılmasında gayet başarılıdır. Bunu da söylemeliyiz ki bu tür sözler özellikle yakın akrabalarımız ve arkadaşlarımızdan duyunca çok üzülmüyoruz çünkü bu iddiaların hiç birinin gerçeğe uzaktan yakından ilgisi yoktur. Bizler her hangi bir çıkarıcılık için Mesih'e iman etmedik, tam aksine İsa Mesih'i izlemeye karar verdikten bu yana, özellikle halkımızın yüreklerine ekilen bu önyargılarından ötürü, çok sıkıntı çektik ve halen de çekiyoruz. Aramızda birçok kişi Mesih'e iman ettiği için işten atıldı, evden kovuldu ve dayak yiyip hakarete uğradı. Hatta ve hatta en üzücü ve çarpıcı örnek 18 Nisan 2007 yılında Malatya'daki Zirve Yayınevi'nde yaşanan katliamdır, ki bu olay bahsettiğimiz olumsuz propagandaların sonucudur. Yine de maddi ve manevi olarak zorluk çeksek bile Mesih sayesinde edindiğimiz bu derin sevgi, sevinç ve ümit her şeye değerdir. İşte bizler Tanrı'nın Mesih aracılığıyla sunmuş olduğu bu mükemmel sevgi ve kurtuluş için iman ettik. O nedenle içimizdeki bu ümidin nedenini anlatmadan

da edemeyiz. Dolayısıyla Türkiye’de yaşıyan Mesih imanlıları olarak halkımızın inancımızla ilgili yanlış bildiği ve en sıkça sorduğu sorulara İncil’e uygun cevap vermeyi borç biliyoruz. Bu küçük kitapçığın amacı bu soruları birkaç başlık altında toplayıp net bir şekilde yanıtlamaktır. Eğer Hristiyanlıkla ilgili önceden kalan önyargılarınız varsa, umarız onları bir kenara bırakıp açık bir yürekle sunacağımız cevapları değerlendirebilirsiniz. Kimseyi bizim gibi inansın diye zorlamıyoruz, ama böyle bir bilgi alışverişinden daha saygılı bir diyalog ve anlayış doğacak diye umuyoruz.

ÖNYARGININ GÜCÜ

Döneminin bilinen en ünlü bilim adamı olan Aristo, ağır maddelerin hafif maddelerden yere daha çabuk düştüğünü söylemişti. İki bin sene boyunca herkes öyle biliyordu. Fakat 1589 yılında Galile adında bir İtalyan araştırmacı, birçok bilim adamını eğilen Pisa Kulesi etrafına toplayıp binanın tepesinden on kiloluk bir taşla birlikte bir kiloluk bir taşı yere atarak Aristo'nun iddiasına meydan okudu. Her iki taş aynı anda yere düştü. Ama insanın önyargısı öyle inatçıdır ki, olaya görgü tanığı olan bilim adamları buna rağmen Aristo'ya inanmaya devam ettiler...

1. İncil'in Güvenilirliği

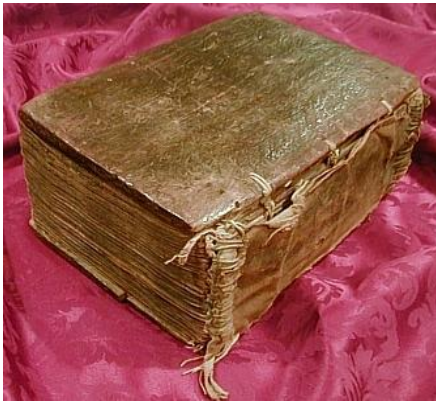
a. İncil değiştirildi mi?

Birçok insan bize gelip dünya çapında bilinen ve kanıtlanan bir gerçekmiş gibi, İncil'in tarih boyunca 'papazlar' tarafından değiştirildiğini söylüyor. Açık söylemek gerekirse, halkımız bu iddiayla bize ve inancımıza ne kadar hakaret ediyor olsa da üzüldüğümüz nokta şu ki, esas *Allah'ın* karakterine ve Kutsal Kitap'ına hakaret ettiklerinin farkında bile değildirlere. Bir de bunu İncil'i hiç okumadan ileri sürmeleri bizi gerçekten üzüyor. Öncelikle şunu belirtmek gerekir ki, bugüne kadar hiç kimse bu iddiayı doğrulayacak küçücük bir kanıt bile gösterememiştir. Bunların hepsi kulaktan dolma boş ve yersiz iddiaların ötesine gitmiyor.

Aslında 19. yüz yılda Avrupa'nın birçok ateist düşünürleri bu konuyu ele almışlar ve uzun yıllarca İncil'i çürütmek için onu bilimin ve mantığın süzgecinden geçirdiler fakat sonunda İncil'in Tanrı'nın değişmez eseri olduğuna kanaat getirmek zorunda kaldılar.²

² Josh McDowell *Hüküm Gerektiren Yeni Kanıtlar* (Sf. 63) Zirve Yayıncılık, 2008

“İncil değiştirildiği” iddiasının komik tarafı da şudur; farz edelim ki Mesih’ten 500 sene sonra yaşamış bir papaz, İncil’in bazı öğretilerini benimsemediği için onu değiştirmek istedi. Fakat bunu tamamıyla gerçekleştirebilmesi için onlarca dillere çevrilen ve dünyanın dört bucağına yayılan binlerce İncil nüshalarının *hepsini* bir araya toplayıp tek tek yeniden yazması gerekirdi. Sizce böyle bir şey mümkün mü? Yine başka birisi, İncil’in aslının çoktan kaybolduğunu, Hristiyanlar’ın şimdi kullandığı İncil’in uydurma olduğunu emin bir şekilde iddia eder. Peki, “Elimizdeki İncil’in değiştirildiğine dair her hangi bir kanıt gördünüz mü?” ya da “Tam olarak neresi değiştirildi?” diye sorduğumuzda, “Bilmiyorum, yalnız öyle duymuştum” gibi cevaplar alıyoruz. Galiba insanlar bu söylentiye böyle rahatça

Türkiye’de bulunan Süryanice bir İncil nüshası (M.S. 165)

ileri sürmenin ne kadar büyük bir iddia olduğunu fark etmiyorlar. Sonuçta bu kitap *Tanrı’nın Sözüdür* ve insanlar tahrif olduğunu öne süreceklerse ellerinde çok ciddi kanıtlar olması gerekmez mi? Tam aksine kitabın kendisi

veya tarihsel kanıt olsun, bilimsel ya da mantıksal kanıt olsun, her alanda İncil'in Tanrı'nın esini olup bozulmayarak ilk Kilisenin döneminden bu yana sağlam bir şekilde elimize ulaştığını kanıtlayabiliyoruz.

Yine yukarıdaki iddiaların gerçek olduğunu varsayarsak, herşeyden önce Tanrı'nın hikmeti ve gücünü hiçe indirgeyip karakterini küçümsemiş olmaz mıyız? Hâlbuki hepimiz kadir olan, her şeyi bilen, her şeye gücü yeten tek bir Allah'a inanıyoruz. Eğer Tanrı dün, bugün ve sonsuza dek değişmez tek

Tanrı ise, kendi Sözü'nün de değiştirilmesi olanaksızdır; çünkü Tanrı sözlerini insanlara gönderdiğine göre onları koruyabilecek güçte olsa gerek. Yoksa Tanrı kendi sözüne sahip çıkamıyorsa nasıl güvenilir olduğunu gösterebilir? Üstelik bu asılsız şeyleri söyleyerek, haşa haşa, papazların Tanrı'dan daha güçlü olduklarını mı iddia ediyoruz? Bu mümkün değil çünkü Tanrı kutsal sözlerinin asla değiştirilemeyeceğine dair sürekli vaatte bulunmuştur: "*Size doğrusunu söyleyeyim, yer ve gök ortadan kalkmadan, her şey gerçekleşmeden, Kutsal Yasa'dan ufacık bir harf ya da bir nokta bile yok olmayacak.*" (Matta 5:18)

Matta 5:18
Size doğrusunu söyleyeyim, yer ve gök ortadan kalkmadan, her şey gerçekleşmeden, Kutsal Yasa'dan ufacık bir harf ya da bir nokta bile yok olmayacak.

İkinci olarak, İncil'in değiştirilmediğini ispatlayan *binlerce* tarihi elyazmaları arkeoloji müzelerinde sergilenmektedir. İsa Mesih'ten sonra ilk yüzyıllardan başlayarak eski Kilise dönemlerinden kalan 5.000 metinden daha fazla orijinal yazım dili olan *Grekçe* (Eski Yunanca) el yazması, yani İncil nüshaları vardır.³ Aynı zamanda Mesih'ten kısa bir zaman sonra diğer dillere (Latince, Keldanica, Süryanice vb.) çevrilmiş 9.000'den fazla İncil el yazmaları bulunmaktadır.⁴ Ayrıca Kilişenin ilk önderlerinin yorum ve ilahi kitaplarından İncil'den o kadar çok

İncil'in Grekçe bir nüshası

alıntı var ki, başka hiç kalıntı kalmamış olsa bile, sadece onların yazılarından İncil tekrar oluşturulabilir. Mantıksal olarak da, İncil'in metni üzerinde iddia edilen bu oynamalar yapılmış olsaydı kesinlikle içeriğinden belli olurdu çünkü öne sürülen bu değişiklikler İncil'in kendi içinde çelişkiler yaratırdı.

³ F.F. Bruce, *Elimizdeki İncil Sağlamdır* (Sf. 9-10).

⁴ Lütfi İkinci, John Gilchrist, *Evet, Kitabı Mukaddes Tanrı Sözü'dür* (Sf. 187), Müjde Yayıncılık, 1993.

Fakat onu okuyan herkes İncil'in ne kadar tutarlı, mantıklı ve akıcı olduğuna kanaat getirebilir.

Şu anda elimizde bulunan bu İncil, mevcut olan eski nüshalarına dayanarak titiz bir şekilde Türkçeye çevrilmiştir. İlginçtir ki eskiden yazılan eserlerin hiçbiri, (Örneğin: İlyada ya da Aristo'nun eserleri)

İncil'e ilişkin mevcut bulunan metinsel kaynakların yüzde beşine bile sahip değildir ama kimse o kitapların değiştiğini iddia etmiyor.⁵ Gerçek şu ki dünya çapında İncil kadar sağlam ve güvenli bir şekilde günümüze kadar aktarılmış, dikkatlice

*1. Petrus 1:24
İnsan soyu ota
benzer, bütün
yüceliği kır çiçe-
ği gibidir. Ot ku-
rur, çiçek solar,
ama Rab'in sö-
zü sonsuza dek
kalır.*

çevrilmiş ve itina ile korunmuş hiçbir eser bulunmamaktadır. Dolayısıyla ilk olarak Tanrı'nın güvenilirliğine olan imanımıza ve daha sonra da bilimsel araştırmalara dayanarak **Allah'ın Sözü** olan İncil'in asla değiştirilmediğini ve değiştirilemeyeceğini emin bir şekilde söyleyebiliyoruz (bkz. 2. Timoteos 3:16, 2. Petrus 1:19-21).

⁵ Josh McDowell, *Marangozdan da Öte* (Sf. 35-36) Zirve Yayıncılık, 2003.

b. İznik Konseyinde 4 İncil mi seçildi?

İncil konusunda yaygın olan bir başka iddia ise İznik şehrinde yapılan konseyde 4.400'ü aşkın değişik el yazmalarından en uygun görülen dört farklı (Matta, Markos, Luka, Yuhanna) İncil'in seçildiği yönündedir. Hatta kimileri şöyle komik bir iddiada bulunur: *“Hristiyan din adamları, üzerinde yüzlerce İncil bulunan masayı sallamışlar ve kitapların birçoğu düşmüş, üzerinde kalan dört tanesini hakiki İncil olarak kabul etmişler.”* Yani bütün Hristiyanlık âlemi bu basit deneme yanılma sistemi üzerine mi kurulmuştur? Halkın bu tür şeylere inandığını görmek insanı şaşırtıyor.

Şüphesiz, bu iddialar tamamen akıl dışı ve dayanaksızdır. Bugün elimizde olan ve dünyanın her yerinde okunan İncil tek ve aynı kitaptır. Ayrıca İncil'in sadece içindekiler bölümüne baktığımızda yukarıdaki hikâyenin gerçeği yansıtmadığını görebiliyoruz, çünkü Matta, Markos, Luka ve Yuhanna tek olan İncil'in sadece ilk dört bölümün adı olduğunu ve İncil'in toplam 27 bölümden oluştuğunu görebiliyoruz. Yukarıda belirttiğimiz gibi, tarihsel kaynaklara göre elimizdeki İncil'den başkası olmamıştır ve değişmeden elimize ulaştı.

Peki, İznik Konseyi denen şey nedir? M.S. 325 yılında toplanan konseyde İsa Mesih'in Tanrısal sıfatı tartışıldı. Özellikle İsa Mesih'in mutlak Tanrılığını kabul etmeyen ve inanlıları bu düşüncesi ile doğru yoldan çıkarmak isteyen Aryus adında bir

öğretmenin iddiaları görüşüldü. Bu görüşmeler neticesinde toplanan 250 Kilise önderlerince İsa'nın Tanrılığı tartışılmayacak bir olgu olarak kabul edilmiş ve yayınlanan bir inanç bildirgesi ile bu karar dünyanın dört bir yanındaki Hristiyan topluluklarına bildirilmiştir. İznik Konseyinde İncil'in metinleri üzerine bir tartışma söz konusu olmamıştır. Tersine katılan önderler aynı İncil'i temel alarak İsa Mesih'in Tanrılığını tartışıp ortak bir anlayışa vardı.⁶

İncil'in İznik Konseyi tarafından yüzlerce ya da binlerce farklı İncillerden seçildiği iddiası tarihsel gerçeklere aykırı olup tamamen gerçek dışıdır...

⁶ İsa Karataş, *Gerçekleri Saptıranlar* (Sf. 32-52) Lütuf Yayıncılık, 2. basım, 1997.

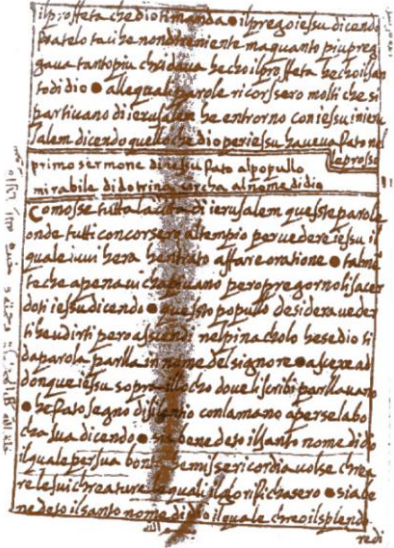
Neticede Allah'ın Sözü olan İncil her hangi bir insanın ya da konseyin ürünü olamaz.

c. *Asıl İncil, Barnabas İncili değil mi?*

İnsanların zihnine yerleşmiş bir başka yanlış masal da, asıl İncil'in Barnabas İncili olduğu ve eskiden beri Vatikan'da saklandığı iddiasıdır.

Türkçe'ye de çevrilen ve 222 bölümden oluşan Barnabas İncili'nin en eski nüshası İtalyanca olup 15. Yüzyıla ait olduğu tespit edilmiştir, dolayısıyla İsa Mesih'in döneminde yazıldığı söylenemez. Ayrıca ilk Kilisenin döneminden 15. yüzyıla kadar bilmediğimiz Barnabas İncili'nin kiliselerce kabul edilip kullanıldığına dair hiçbir kanıt yoktur.

Sanılanın aksine, bu kitap içerik bakımından çelişkilerle doludur. Buna en iyi örnek olarak,

**Barnabas İncili'nin
İtalyanca nüshasından
bir alıntı**

yazarın kendisini İsa Mesih'in havarisi Barnabas olarak tanıtmıştır. Fakat İsa Mesih'in 12 havarileri arasında Barnabas adında bir şahıs yoktur. Sonra daha ciddi çelişkiler de ortaya çıkıyor: Barnabas kitabının 20. bölümünde İsa'nın Celile gölünde gemiye binip Nasıra'ya gittiğini ve orada denizciler tarafından karşılandığını yazar. Bu da 25 kilometrelik bir mesafe ama bu iki yer arasında dağ ve topraktan başka bir şey yok. Bu, "*Ben Adana'dan Gaziantep'e gemiyle gittim*" demeye benzer. Demek ki, yazar İsrail topraklarına yabancıydı.

Bir diğer çelişki şudur: Barnabas İncil'ine göre (bölüm 3 ve 217) Pontius Pilatus, İsa'nın hem

İsa Mesih Vali Pilatus'un huzurunda yargılanırken...

doğumunda (M.Ö. 4) hem de ölümünde (M.S. 30) Yahudiye (Filistin) ilinin Romalı Valisiydi. Oysa İncil ve o dönemdeki tarihçilere göre Pilatus M.S. 26 yılında İmparator Tiberius döneminde Vali atandı (Luka 3:1). Ayrıca 1961 yılında Filistin’de arkeologlar tarafından yapılan bir kazıda Pilatus’un Tiberius döneminde Vali atandığını kaydeden bir taş levhası bulunmuştur. Barnabas gerçekten İsa’nın öğrencisi olsaydı Pilatus’un Vali atandığı tarih konusunda yanılmazdı.⁷

***1.Yuhanna 4:1
Her ruha inan-
mayın; çünkü bir-
çok sahte pey-
gamber dünyanın
her yanına yayıl-
mış bulunuyor.***

Bu kitap önemli öğretisel çelişkiler de içeriyor: Barnabas kitabının ilk bölümünde İsa’yı Mesih olarak gösterdiği halde bir sonraki bölümlerinde (bölüm 42, 97) İsa’nın Mesih olmadığını vurguluyor ki bu görüş gerçek İncil’e ta-

mamen aykırıdır. Ayrıca Barnabas 9 gök seviyesinden bahseder (bölüm 178) ama bu öğretiyi ancak Dante’nin “Göksel Komedi” (14.yy ait) kitabına uyar.

Bunlar ve bunlara benzer daha birçok hatadan dolayı teologların ve tarihçilerin bu kitabı ciddiye almamaları gayet yerindedir ki, günümüzde birçok Müslüman din âlimi bile Barnabas İncil’inin 15.

⁷ R. Benson, *İncil-i Barnaba - Bilimsel Bir Araştırma*, İstanbul, 1985.

yüzyılda İslamiyet'e geçmiş bir İtalyan papaz tarafından yazıldığını kabul etmektedir.⁸

Aynı şekilde, son zamanlarda gündeme gelen Yahuda İncil'i ve benzerleri de bu sahte İnciller kategorisine girmektedir; çünkü Kilisenin ilk çağından bu yana tüm kiliselerce kullanılan, kabul edilen ve korunan tek bir İncil vardır. Zaten Mesih'in kendisi, havarileri ve ilk asırdaki Kilise önderleri birçok sahte öğretmenlerin ve uydurma "*İnciller*"in türetilip yayılacağını belirtmişlerdi (bkz. Matta 24:24, 1. Petrus 2:1). Dolayısıyla bu tür ilginç ve sahte bulgular bizi şaşırtmıyor tam aksine önceden bildirenleri doğruluyor.

Önemli bir noktaya daha değinmek gerek. Eğer Barnabas İncili Kuran'ın sözünü ettiğı ve kaybolmuş diye tarif edilen 'gerçek' İncil olarak gösterilecekse şunu unutmamak gerek ki Kuran'da adı geçen kitap *İsa'ya verilen* İncil olarak geçiyor.⁹ Dolayısıyla Barnabas'ın, Yahuda'nın ya da başka birinin yazdığı her hangi bir 'İncil' Kuran'ın bu tarifine uymadığı gibi İslamiyet'in de aradığı İncil olamaz. Sonuçta Hristiyanlığın dayanağı olan, tarih boyunca ve şu anda da dünyanın her yerinde kullanılan İncil, Allah'ın Sözü olup güvenirliliğini korumaktadır.

⁸ Süleyman Ateş, *Vatan Gazetesi*, 6.8.2005 tarihli köşe yazısı.

⁹ Mâide (5.) Suresi, 46. ayet.

d. Peki, Tevrat ve Zebur'a ne oldu?

Bazı insanlar bizlere gelip kendilerine göre mantıklı ve inandırıcı ama çok yanıltıcı bir 'dinler dizisi' anlatırlar: "Allah önce Tevrat'ı Hz. Musa aracılığıyla Yahudi halkına yolladı ama etkin olmadığı veya hahamlar onu değiştirdikleri için ardından Zebur'u Hz. Davut'a indirdi, fakat onun geçerliliği bitince Allah Hz. İsa aracılığıyla Hristiyanlar'a İncil'i verdi. Yine insanların İncil'i tahrif etmeleri üzerine Tanrı sonsuza dek kalıcı olacak Kuran'ı Müslümanlara Hz. Muhammed aracılığıyla yollamaya karar verdi."

Öncelikle şunu belirtelim ki, böyle bir dizi ilk bakışta ne kadar güzel ve düzenli görünse de gerçek tarih böyle bir iddiayı doğrulamıyor. Daha önemlisi,

Matta 5:17
Kutsal Yasa'yı ya da peygamberlerin sözlerini geçersiz kılmak için geldiğimi sanmayın. Ben geçersiz kılmaya değil, tamamlamaya geldim.

Tanrı gerçekten birbirini geçersiz kılan farklı vahiyleri farklı milletlere göndermiş olsaydı, hem kafamızı karıştırmış olurdu hem de kendi karakteriyle ciddi bir şekilde çelişmiş olurdu. Rab'bimiz insan değildir ki bir süre olgunlaştıktan sonra nihayet en sonunda daha üstün

ve kalıcı bir kitap çıkarsın. Allah'ın ilk sözü son sözü kadar mükemmel ve ebedi olması gerekmiyor mu?

Esas Tevrat ve Zebur, Hristiyanlar'ın 'Eski Antlaşma' dedikleri kitap, sadece Hz. Musa ve Hz. Davut'un yazmış olduğu iki bölümden ibaret değil, bundan başka, Tanrı'nın esinlemiş olduğu bir takım peygamberlerin yazılarını da içermektedir (Eyüp, Süleyman, Yunus, Zekeriya vs.). Eski Antlaşma Yahudi halkına gönderilen ve birçok peygamberin yazılarını içeren 39 bölümlük tek bir Tanrı esinidir. Ayrıca, bu kutsal yazılar aynı ortak mesajı iletmekte ve birbirini geçersiz kılmamaktadır. Tanrı'nın kendi sözünü inkâr etmesi ya da geçersiz kılması hiç mümkün olur mu? Tam aksine Tevrat'tan başlayarak Rab'bimiz tüm peygamberler aracılığıyla Mesih'in gelişiyi ilgili aynı mesajı bildirmiştir. Çünkü Tevrat olsun, Zebur olsun hepsi İncil'de söz edilen İsa Mesih'i işaret ediyor (bkz. Luka 24:25-27, Yuhanna 5:39, İbraniler 1:1-3).

Bu anlamda İncil (Yeni Antlaşma), Kutsal Kitap'ın ilk bölümü olan Tevrat ve Zebur'u (Eski Antlaşma) tamamlamış oldu. Her Hristiyan hem Eski, hem de Yeni Antlaşma'yı Tanrı'nın Sözü olarak kabul eder. İki tek bir Tanrı esinlemesi olan Kutsal Kitap'ı oluşturuyor ve birbirini destekliyor. Bu da Tanrı'nın inanılmaz bir mucizesidir ki, Tevrat ve Zebur'un 39 bölümü ile İncil'in 27 bölümü, toplam 66 bölüm içeren bu Kutsal Kitap, 1.500 senelik süre içerisinde, farklı yerlerde, konumda ve durumda bulunan, Kutsal Ruh tarafından yönlendirilmiş 40'tan fazla değişik peygamber tarafından aktarıldığı halde, her yönden uyumlu bir bütün oluşturur.

İncil'in olduğu gibi, Tevrat ve Zebur'un da yazıların günümüze kadar bozulmadan geldiğine dair birçok tarihsel ve arkeolojik kanıtlar bulunmaktadır.¹⁰ Örneğin, 1947 yılında genç Müslüman bir çoban Ölü Deniz'in yakınındaki mağaraların etrafında dolaşırken bir takım tarihi çömlükler keşfetti. İçlerine bakınca tomar halinde birçok eski metin buldu. İncelemeye sunulunca bu yazıların yaklaşık 2.300 yıllık Tevrat, Zebur ve başka ayin kitaplarının nüshaları olduğu anlaşıldı. En çarpıcı gerçek ise şu ki, bu eski nüshaların mevcut olan Tevrat ve Zebur me-

**Ölü Deniz'deki Kumran mağaralarında
bulunan 2.300 yıllık Yeşaya tomarı...**

¹⁰ Lütfi Ekinci, John Gilchrist, *Evet, Kitabı Mukaddes Tanrı Sözü'dür*, (Sf. 139) Müjde Yayıncılık, 1993.

tinleriyle kıyaslandığında birebir aynı olduğu ortaya çıktı. Neticede, Tanrı'nın Sözü olan Tevrat, Zebur ve İncil kesinlikle değişmedi ve değişmeyecektir.

2. İsa Mesih'in Kimliği

a. İsa'nın yerine başka birisi ölmeydi mi?

Hristiyanlık hakkındaki yanlışlar zincirinin bir halkası da İsa Mesih'in ölmeydiği, O'nun yerine kendisini ele veren havarisi Yahuda İskariyot'un Tanrı tarafından İsa'ya benzetildiği ve öldürüldüğüdür. Hikâye şöyle gelişiyor: "Hz. İsa'yı tutuklamak için Yahuda'yla Getsemani bahçesine giren Romalı askerler gecenin köründe Yahuda'yı Mesih'le karıştırmışlar çünkü Tanrı Yahuda'yı İsa'ya benzetmiş. Sonuçta askerler yanlışlıkla Yahuda'yı

Yahuda, İsa Mesih'i ele veriyor...

yakalayarak onu çarmıha germişler, İsa Mesih ise ölmeden Allah'ın huzuruna alınmış."¹¹

Diyelim ki bu söylenti gerçektir. Ama akla bazı sorular getirmektedir. Birincisi mantıksal olarak, Tanrı, insanlar kendisi hakkındaki gerçekleri daha kolay kabul etsinler diye, mucizeler gerçekleştirir, değil mi? Rivayet edildiği şekliyle Tanrı, Yahuda'yı

***1.Korintliler 15:3-4
Aldığım bilgiyi si-
ze öncelikle ilet-
tim: Kutsal Yazı-
lar uyarınca Me-
sih günahlarımıza
karşılık öldü, gö-
müldü ve Kutsal
Yazılar uyarınca
üçüncü gün
ölümden dirildi.***

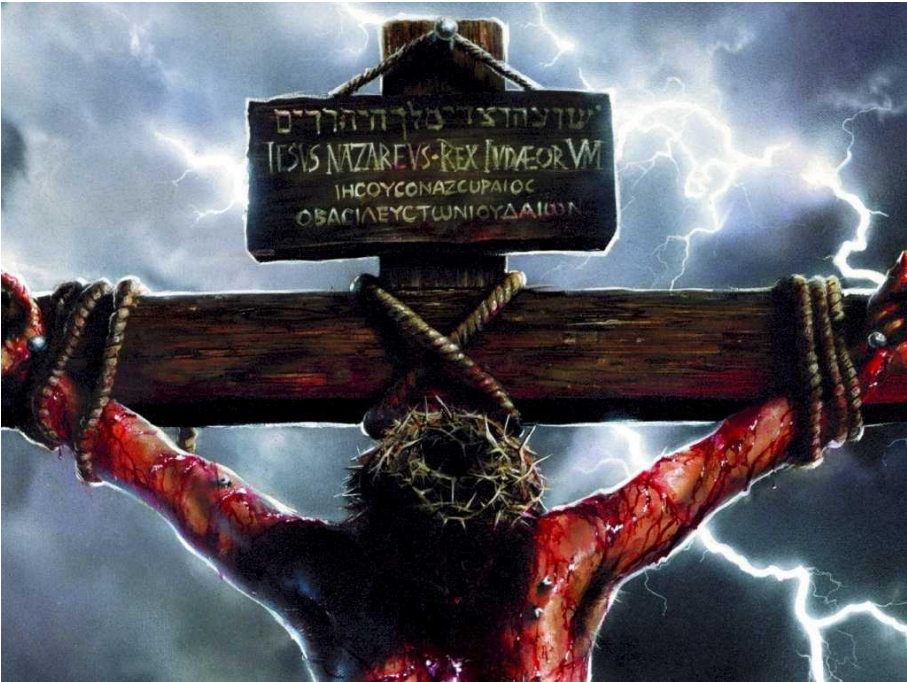
İsa'ya benzeterek öldürülmesine sebep olup İsa'yı ise kendi yanına gizlice yükselttiyse, o zaman bu insanların doğruya değil yalana inanmalarına sebep olacaktı. Böyle bir mucize Tanrı'nın doğruluk sıfatına uygun düşer mi? Tabii ki hayır! Tanrı Mesih'i ölümden kutarmak istediye neden karmaşık yöntemlere başvursun ki?

Yine de gerçekten Yahuda Mesih'in yerine çarmıha gerildiyse, Allah, bu gerçeği açıklamak için, neden İslamiyet'in doğuşuna kadar, 600 yıl daha bekledi ki? O zaman Allah bunca sene yanlış bir dinin yayılmasına mı neden oldu? O halde Tanrı aldaticı bir Tanrı olmuş olmaz mı?

¹¹ Olayın bu versiyonu Kuran'da geçen ayetlere (Nisa (4.) Suresi, 157-158) dayandırılır.

Çünkü bu tarihe gelene dek Hristiyanlığın temelini oluşturan İsa Mesih'in çarmıhtaki ölümü ve dirilişi dünya çapında hem İncil'in ayetlerinde hem de tarihçilerin yazılarında gerçek olarak kayda geçmiştir.

Yahuda'nın İsa Mesih'in yerine geçmesi mümkün değil, çünkü Yahuda İsa Mesih'i ele verdiği için vicdan azabı duymuş ve hemen sonra intihar etmiştir (Matta 27:5). Yahuda'nın kendini öldürmesinin ardından İsa Mesih çarmıha gerilmiştir. Daha önemlisi, İsa Mesih, ölüp dirilmesi gerektiğini havarile-

rine kendi ağzıyla defalarca önceden belirtmişti (bkz. Matta 16:21; 17:22; 20:17-18). Mesih'in kendisi, hizmetinin ölüm ve dirilişle tamamlanması gerektiğini iyi biliyordu, çünkü önceden Tevrat ve Zebur'da belirlendiği gibi insanlık uğruna kendi canını vermeye geldi. İsa'dan yüzlerce yıl önce peygamberler Mesih'in dünyaya gelip insanların günahına karşılık ölmesi gerektiğini yazdılar (bkz. Yeşaya 53, Zekeriya 12:10, Daniel 9:26).

Örneğin, Peygamber Davut Mesih için şöyle yazdı: *"Ellerimi, ayaklarımı deliyorlar. Bütün kemiklerimi sayar oldum, gözlerini dikmiş, bana bakıyorlar. Giysilerimi aralarında paylaşıyor, elbisem için kura çekiyorlar"* (Mezmur 22:16-18).

Şunu da unutmayalım ki, Hz. Davut bunları daha çarmıh cezası icat edilmeden, Mesih'in gelişinden yaklaşık 1.000 sene önce aktardı. Bir araştırmacı, peygamberlerin Eski Antlaşma'da Mesih'in dünyaya gelişine ilgili 2.500'den fazla önbildiride bulduklarını kaydetmişti.¹² Bu da Mesih'in bakireden doğuşundan (Yeşaya 7:14), ölümden sonra bedeninin çürümeden 3 gün sonra dirilişine kadar (Mezmur 16:10), ki bir ceset 3. günün sonrasında ancak çürümeye başlar, gibi birçok şaşırtıcı mucizeler içeriyor. Yeni Antlaşma'ya (İncil'e) gelince, Mesih'in ölümü hemen hemen her bölümde geçiyor. Dolayısıyla, Mesih'in ölümünü inkâr etmek İncil'in temel taşını

¹² Chuck Missler, *Cosmic Codes*, (Sf. 47) Koinonia House, 1999.

söküp atmak anlamına gelir. Aynı zamanda Tanrı'nın Sözü'nü inkâr etmek demektir. Mesih imanlıları olarak İsa'nın ölümü ve dirilişi imanımızın vazgeçilmez temelidir (bkz. 1. Korintliler 15:12-19).

Tarihsel kayıtlar da çarmıhta ölenin İsa Mesih olduğunu doğruluyor. Örneğin Romalı Takitus (55-120 M.S. -

Hristiyan olmayan bir tarihçidir), İsa Mesih'in Pilius tarafından çarmıha gerildiğini yazmaktadır. 2. yüzyılda yaşamış olan Grek tarihçi Lusian da Hristiyanlık inancını ilk olarak ortaya koyan adamın idam edildiğini anlatmaktadır. Bu kayıtların sahiplerinden hiçbiri Hristiyan değildir, hatta Hristiyanlığı nefretle eleştiren şahıslardır.¹³

Sonuç olarak hangi tarihsel kaynağa bakarsak bakalım, tarih boyunca İsa Mesih'in çarmıha gerildiği konusu kuşkuyla yer kalmayacak şekilde kabul edilmektedir. Ayrıca, İsa'nın havarileri O'nun hem ölümüne hem de ölümden dirilişine görgü tanıkları olarak, ölmeyi bile göze aldılar ki elçi Yuhanna

*1.Korintliler 1:23-24
Ama biz çarmıha
gerilmiş Mesih'i
duyuruyoruz. Ya-
hudiler bunu yüz-
karası, öteki ulus-
lar da saçmalık sa-
yarlar. Oysa Mesih,
çağrılmış olanlar
için Tanrı'nın gü-
cü ve Tanrı'nın
bilgelidir.*

¹³ İsa Karataş, *Gerçekleri Saptıranlar*, (Sf. 113-114) Lütuf Yayıncılık, 2. basım, 1997.

haricinde hepsi Mesih uğruna şehit oldular.¹⁴ Yayıdıkları inancın en temel gerçeği, Mesih'in bedence ölümden dirildiği ve onlara defalarca görüldüğü müjdesidir: “*Siz Yaşam Önderi’ni öldürdünüz, ama Tanrı O’nu ölümden diriltti. Biz bunun tanıklarınız*” (Elçilerin İşleri 3:15).

b. İsa Mesih neden Tanrı'nın Oğlu olarak nitelendiriliyor?

Mesih'in ölümü gibi, kimliği ve kişiliği de sıkça saldırıya maruz kalıyor. Tabii ki halkımızı bu konuda anlayışla karşılıyoruz çünkü düz mantıkla buna yaklaşırsak şöyle bir sonuç çıkarmak doğaldır:

***1. Yuhanna 5:11-12
Tanrı bize sonsuz
yaşam verdi, bu ya-
şam O'nun Oğ-
lun'ndadır. Kendi-
sinde Tanrı Oğlu
bulunanda yaşam
vardır, kendisinde
Tanrı Oğlu bulun-
mayanda yaşam
yoktur.***

*“Eğer İsa Tanrı'nın Oğ-
luyrsa, demek ki Tanrı'nın
bir eşi olması gerek.”*
Haşa! Zaten hiçbir Hris-
tiyan öyle bir sapkınlığa
inanmaz. Bir başka söy-
lenti ise şudur; “*İsa Me-
sih'in 'Tanrı'nın Oğlu'
olarak nitelendirilmesi,
Mesih'i yakından tanı-
mayan ve sonradan O'nu
ilahlaştırmak isteyen ba-
zı eski Hristiyanlar'ın*

¹⁴ Josh McDowell, *Marangozdan da Öte*, (Sf. 43-51) Zirve Yayıncılık.

uydurmasından kaynaklanıyor.” Fakat bu da doğru değildir. Aslında sorun şudur ki, toplumumuzda “*Tanrı Oğlu*” meselesine karşı genel bir önyargı ve alerji vardır. Neden o kadar tepkili davranıyoruz ki? Çünkü bu sözü duyunca hemen Allah’a eş koşulduğunu düşünürüz. Oysa Hristiyanlar da tek Allah’a inanıyorlar. Esasına bakarsak hepimiz Tanrı’nın çocukları değil miyiz? Bunu söylerken tamamen ruhsal boyutuyla söylediğimizi herkes anlamıyor mu? Mesih’in durumu da buna benziyor. Sonuçta bu konuyu anlayamamamızın esas sebebi yine içimizdeki korku ve önyargıdır.

Tevrat, Zebur ve İncil tutarlı olarak İsa Mesih’i Tanrı’nın Oğlu olarak betimliyor. Peki, Kutsal Kitap bunu nasıl açıklıyor? Her şeyden önce, İsa Mesih’e verilen ‘*Tanrı’nın Oğlu*’ sıfatının fiziksel değil, **ruhsal** anlamda kullanıldığını vurguluyor. Çünkü Tanrı ruhtur, dolayısıyla O’nun bir oğul doğurması mümkün değildir. Demek ki bu oğulluk fiziksel değil, tanrısal ve ruhsal bir anlam taşıyor.

Peki, Mesih hangi anlamda Tanrı’nın Oğlu oluyor? İlk önce Mesih’in bu Oğul olma durumunun peygamberlerin sözlerinde çok önceden geçtiğini belirtmeliyiz. (2. Samuel 7, Mezmur 2) Yani gelecek olan Mesih’in ‘*Tanrı Oğlu*’ unvanıyla tanınacağını belittiler. Daha belirgin sebep olarak bakireden doğması ve onun fiziksel bir babasının olmaması, böyle adlandırılmasını sağlamıyor mu? Nitekim melek Cebrail Hz. Meryem’e gelince şöyle dedi: “*Bak, gebe kalıp bir oğul doğuracak, adını İsa koyacaksın.*

O büyük olacak, kendisine ‘Yüceler Yücesinin Oğlu’ denecek” (Luka 1:31). Ayette de gördüğümüz gibi Rab’bin kendisi Mesih’i “Yüceler Yücesinin Oğlu” olarak adlandırırken bizim bu kavrama bu kadar tepkili olmamız doğru mudur? Hepimiz İsa Mesih’in Tanrı’nın bir mucizesi sonucunda bir bakireden doğduğunu biliyoruz dolayısıyla ancak ve ancak “Tanrı’nın Oğlu” olarak nitelendirilebilir.

Daha sonra, Allah’ın kendisi birçok defa Mesih’in bu sıfatını açık bir şekilde belirtti. İlk önce Mesih vaftiz olurken Tanrı göklerden şöyle seslendi: *“Sevgili Oğlum budur, O’ndan hoşnudum”* (Matta

3:17) Daha sonra da Mesih birkaç öğrencisiyle birlikte yüksek bir dağa çıkıp görüşürken birden görünümü değişerek Tanrı’nın görkemi-ne büründü. O anda gökten gür bir sesin şöyle dediğini işittiler: *“Sevgili Oğlum budur, O’ndan hoşnudum, O’nu dinleyin”* (Matta

17:5). Demek ki bu gerçek, ne kimsenin özel görüşü ne de sonradan yapılan bir uydurmadır. Bu Allah'ın çok önceden bildirmiş olduğu ve defalarca tekrarladığı kendi gerçeğidir.

Diğer önemli bir husus da, Mesih'in kendi tanıklığı. İsa Mesih yargılanmak üzere Yahudi önderlerinin önüne çıkarılıp şöyle sorgulandı: “*Tanrı'nın Oğlu Mesih sen misin?*” Çünkü Yahudi toplumu tam bu nitelikte bir kurtarıcı bekliyordu. Mesih ise “*Evet benim*” cevabını verdi. Fakat din bilginlerinin kendi önyargıları ve kıskançlıkları yüzünden yine onu kabul etmek istemediler. Hatta Mesih'in bu sözünü küfür sayarak onu çarmıha mahkûm ettiler (bkz. Matta 26:63-66). Etrafındaki insanlar ve sonraki nesiller yanlış anlamasınlar diye Mesih'in kendisi Tanrı'nın Oğlu olmadığını belirtmek isteseydi bunun için çok

Yeşaya 44:6
Her Şeye Egemen
RAB diyor ki, “İlk
ve Son benim.
Benden başka
Tanrı yoktur.”

fırsatı vardı. Fakat tam tersine bu gerçeği defalarca öne sürdü ve böylece çarmıha gitti. Sonuçta Mesih'in ‘*Tanrı Oğlu*’ unvanı hiç kimsenin özel yorumu değildir, aksine Tanrı'nın, peygamberlerin ve Mesih'in sözlerine dayalı bir gerçektir.

Aslında başta dediğimiz gibi hepimiz Tanrı'nın çocuklarıyız. Bir oğlun en baştaki görevi nedir? Babasına layık bir şekilde onu temsil etmek ve ona hizmet etmek değil mi? Adem de ilk yaratıldığında Tanrı'nın suretinde yani bir anlamda Allah'ın ‘oğlu’

olmak üzere yaratıldı (bkz Yaratılış 1:26, Luka 3:38). Fakat ne yazık ki, atamız yaratılışına aykırı olarak davrandı ve büyük bir günah işledi. Onun soyundan gelen hepimiz benzer şekilde göksel Babamız'a ihanet etmişizdir. İsa Mesih ise hayatının her alanında Tanrı'ya yaraşır bir karakter ve hizmet sergiledi dolayısıyla Tanrı'nın Oğlu sıfatına layıktır. İncil'i okuyan herkes Mesih'in her peygamberden çok ötede olup ilahi bir kimliğe sahip olduğunu hemen kavıyor. İster muazzam konuşmalar veya yaptığı olağanüstü mucizeler olsun, ister inanılmaz doğuşu ya da ölümden dirilişi olsun, İsa Mesih tanrısal bir yapıya sahip olduğunu gösterdi. Bütün bunları ancak "*Tanrı'nın Oğlu*" sıfatına sahip olan biri yerine getirebilir. İşte bu yüzden İsa Mesih Kutsal Kitap'ta Tanrı'nın Oğlu olarak nitelendiriliyor (bkz. Yuhanna 1:18).

c. Neden üç Tanrı'ya inanıyorsunuz?

Hristiyanlıkla ilgili ileri sürülen en yakışsız söylentilerden biri de '*teslis*' denilen '*üçlülük*' konusuna ilişkindir. Birçok kişi Hristiyanlar'ın üç Tanrı'ya tapındıklarını öne sürüyor; hatta Hz. Merem'in (Tanrı'nın karısı olarak) bunlardan biri olarak kabul ettikleri rivayet ediliyor.

Böyle düşünceler yalnız Kutsal Kitap'ın öğretilerine değil normal mantığa da çok terstir. Öncelikle şunu belirtelim ki biz üç tanrıya değil tek olan Al-

lah'a inanıyoruz. Kutsal yazılar defalarca Tanrı'nın tek Tanrı olduğunu vurguluyor: "*Tanrımız RAB tek RAB'dir*" (Yasanın Tekrarı 6:4). Öyleyse Kutsal Kitap'ın anlattığı asıl üçlülük öğretisi nedir? Kısa- ca: *Tanrı, öz varlığında ezelden ebede var olan, uyum ve birlik içerisinde hareket eden üç ayrı kişisel benlikten ibaret olup bir bütün olarak görünmektedir: Baba, Oğul ve Kutsal Ruh.*

Şimdi bir önceki soruda belirttiğimiz gibi bu meseleyi yanlış anlamamıza sebep olan aslında bizim konuya bakış açımızdır. Ne yazık ki, çoğu insanımız bu konuyu tartışmanın bile yanlış olduğunu sanıyor. Halbuki bu konu ilahiyat bilimlerinde enine boyuna tartışılıyor çünkü son derece önemli bir konudur. Bizler de tek Allah'a inanıyoruz. Fakat araştırılması gereken konu şudur: Allah'ın öz varlığı ve tanımı nasıldır? İlk önce Tanrı'nın varlığının herkesin sandığı kadar basit ve tek boyutlu olmaması bizi şaşırtmamalı. Örneğin: Bizim varlığımız dıştan bir bütün olarak görünürken, ruh, can ve bedenden oluşan bir birleşim değil mi? Aynı şekilde Tanrı'nın bundan kat kat daha yüce ve tamamıyla anlaşılmasının imkânsız olacağını bilmeliyiz. Evet, kendi varlığımızda üç benliğin (beden, can ve ruh) tam bir birliktelik içinde bulunduğunu görebiliyoruz. Fakat insan öldüğünde canı ve ruhunun bedeninden ayrılması onun iki ya da üç farklı kişiden oluştuğu anlamına gelmez aksine hâlâ tek kişi sayılır çünkü kıyamet gününde bir daha birleşecekler. Bizdeki bu '*üçlülük*' Tanrı'nın yüce varlığının bir yansımasıdır; çünkü insan

olarak bizler Rab'bin benzerliğinde yaratıldık ve O'nun yüce varlığını kendi öz yapımızda yansıtmaktayız (bkz. Yaratılış 1:26).

İkinci olarak, üçlübirliğin insanların kendi kafalarından ürettikleri bir kavram değil Tanrı'nın kendi kendini ifade şekli ve öz açıklanışı olduğunu hatırlamalıyız (Matta 28:19; 2. Korintliler 13:14). Bu kavramı anlamakta zorluk çekebiliriz ama sözü edilen bu kavramın yanlış olduğunu değil, ancak idrak etme kapasitemizin yeterli olmadığını gösteriyor. Zaten aklımızın Tanrı'nın özünü yüzde yüz olarak

İbraniler 1:3
Oğul, Tanrı yüceliğinin parıltısı,
O'nun varlığının
öz görünümüdür.

kavramasını beklemek bizi yanılgıya düşürebilir ve kendimize büyük bir tuzak kurmuş oluruz, çünkü Rab'bimiz o kadar yüce ve görkemlidir ki, O'nu mantıksal kurallarla tamamen

anlayıp kavrayamayacağımızı bilmeliyiz. O yüzden Sözü'ne bakarak görkemli varlığının nasıl olduğunu öğrenmeye çalışırız.

Bu kadar yüce bir kavramı anlatmak için aciz bir örneğe başvurmak istiyoruz. Tabii ki hiçbir örnek yeterli değil, ama en azında konumuza yardımcı olur diye düşünüyoruz:

Evrende birçok nesne Tanrı'nın görkemini ve karakterini beyan eder ve güneş bunlardan bir tanesidir. Güneşin var oluşu dünya çapında kabul edilmektedir, hâlbuki bilim adamlarının dediklerine göre hiçbir insan onun yüzünü tam olarak görmemiştir.

Müthiş sıcaklığından ötürü insan yaklaşıyor, bu yüzden bizler güneşi ancak parıltısından ve ısısından tanıyoruz. Buna rağmen hiç kimse güneşin olmadığını öne süremez, çünkü bizden milyonlarca kilometre uzaklıkta olsa bile ışığını görüyoruz ve ısısının etkisini hissedebiliyoruz. Aynı şekilde erişilmez görkem ve ışıktaki yaşayan ve ruh olan görkemli Baba Tanrı'yı hiçbir insan göremiyor. Fakat yüce biricik Oğlu, İsa Mesih, Babasının yüceliğini ve isteklerini bize yansıtıyor ve ancak O'nun aracılığıyla Baba Tanrı'yı tanıyabiliyoruz. Ayrıca Kutsal Ruh, güneşin ısısı gibi Baba Tanrı'nın işleyişini yüreğimizde gerçekleştiriyor ve onun etkisini gerçek bir şekilde üzerimizde ya da içimizde hissedebiliriz. Tekrar güneş örneğine bakacak olursak, küresi, ışığı ve ısısı farklı olmasına karşın, yine de üçünün aynı güneşe ait olduğuna inanırız. Benzer şekilde Tanrı da tek bir Tanrı'dır; fakat üç ayrı kişilik olarak var olup kendisini bize yansıtıyor. Sonuçta Hristiyanlar kesinlikle üç Tanrı'ya tapmıyorlar, bizler tek olan ama üç kişisel benlikten oluşan Tanrı'ya inanıyoruz. Anlaşılması zor olabilir, fakat Tanrı'nın öz yapısını mantığımıza uygun olarak yapılandırmak bize düşmüyor. Bize düşen O'na kendisinin kendi öz varlığını açıkladığı şekilde inanmaktır.

3. Kutsal Kitap'ın İslamiyet'e Bakışı

a. İncil Hz. Muhammed'in gelişinden söz ediyor mu?

Bizlere sorulan soruların birçoğu da İslam'la ilgili düşüncelerimize yöneliktir. Tabii ki herkes düşüncesinde özgürdür yine de kimsenin dini değerlerini haksızca yargılamak istemeyiz. Ama bu soruların bir kısmı İncil'le ilgili oldukları için iki tanesine değinmek istiyoruz.

Birçok insan, *“Bizler bütün peygamberleri ve özellikle Hz. İsa'yı çok üstün bir peygamber olarak kabul ediyoruz, öyleyse siz neden bizim peygamberimizi kabul etmiyorsunuz?”* diye soruyorlar. Sonra Hz. Muhammed'in gelişinin İncil'de birçok ayette önceden bildirildiğini söylüyorlar. Bunu İncil'de geçen Grekçe *'parakletos'* kelimesine özellikle dayandırmaya çalışıyorlar.

İncil'in Yuhanna bölümünde geçen (bkz. Yuhanna 14:16-17, 26; 15:26; 16:7,13) *'parakletos'* kelimesinin üzerine yapılan yoruma göre buradaki yardımcının İncil'in orijinal yazma dili Grekçe anlamının Hz. Muhammed'in isimlerinden biri olan

'Ahmet' (övülen, methedilen) anlamını taşıdığı ve bunun da İsa Mesih tarafından geleceği bildirilenin Hz. Muhammed olduğu var sayılmaktadır.

Aslında bu 'parakletos' kelimesinin orijinal anlamı gayet açıktır. Orijinal metinde geçen Grekçe sözcük 'parakletos', "yardımcı, avutucu ve tesellici" anlamına gelir. Şimdi Mesih'in bu kelimeyi kullanarak kimi kastetmek istediğini öğrenmek için bölümün diğer ayetlerine bakmak yeteli olur. Çünkü İsa Mesih bu 'yardımcı'dan söz ederken, geldiğinde nasıl biri olup neler yapacağını net bir şekilde bildiriyor. Yardımcının işlevlerine bakarsak kim olduğu açık ve net anlaşılıyor:

Yuhanna 15:26
Baba'dan size
göndereceğim
Yardımcı yani
Baba'dan çıkan
Gerçeğin Ruhu
geldiği zaman,
bana tanıklık
edecek.

- *Sonsuza dek sizinle birlikte olacak (Yuhanna 14:16).*
- *Dünya onu kabul etmez, onu ne görür ne de tanır (Yuh. 14:17).*
- *Aranızda yaşayacak ve içinizde olacak (Yuh. 14:17).*
- *Baba onu Mesih'in adıyla gönderecek (Yuh. 14:26).*
- *Mesih'in söylediklerini sizlere hatırlatacak (Yuh. 14:26).*
- *Mesih'e tanıklık edecek (Yuh. 15:26).*
- *O gelince günah, doğruluk ve gelecek yargı*

konusunda dünyaya suçluluğunu gösterecektir (Yuh. 16:8).

- *Sizi tüm gerçeğe yöneltecek (Yuh. 16:13).*
- *Kendiliğinden konuşmayacak, gelecekte olacakları bildirecek (Yuh. 16:13).*

Yukarıda sıralanan hususların hepsine bir bütün olarak baktığımızda Mesih'in her hangi bir insandan söz etmediği açıkça anlaşılmaktadır. Bunlar ancak İncil'de gördüğümüz Kutsal Ruh'un nitelikleri.

***Kutsal Ruh imanlıların
üzerine büyük güçle indi***

Zaten Mesih bu ayetlerin bir çoğunda “**Gerçeğin Ruhu**” demekle Kutsal Ruh'tan söz ettiğini belirtiyor. Dolayısıyla Hz. Muhammed ya da başka her hangi bir insanın bunları yerine getirmesi mümkün değil çünkü yukarıda sıralanan nitelikler insan doğasının üstünde olan özelliklerdir. Ayrıca, Yuhanna bölümünden hemen

sonraki bölüme baktığımızda orada Parakletos'la ilgili vaadin Mesih'in göğe alınışından 10 gün sonra Pentikost bayramında, Kilisenin doğusunda, Kutsal Ruh'un imanlıların üzerine müthiş bir güçle inmesiyle gerçekleştiğini görebiliyoruz (bkz. Elçilerin İşleri 2:1-36). Aslında Mesih'ten sonra bir başka peygamberin gelmesi Kutsal Kitap'a ters düşüyor. Çünkü İncil'in ve önceki peygamberlerin bildirdiği gibi, Tanrı İsa Mesih aracılığıyla bütün insanlar için tam bir kurtuluş sağladı. Dolayısıyla Tanrı'nın başka bir peygamber aracılığıyla yeni bir vahiy indirmesi ya da farklı bir yol göstermesi çelişki yaratır ve aslında Mesih'in mesajını geçersiz kılmış olur (bkz. İbraniler 1:1-8).

Sonuç olarak, görüyoruz ki, İncil Hz. Muhammed'in gelişine ilişkin tek bir söz bile söylemiyor. Eğer Tanrı dünyaya gelecek olan son bir peygamberin geleceğini bildirmek isteseydi, tek bir ya da iki yerde zor anlaşılan ipuçları vermek yerine daha net ve açık belirtiler vermesi gerekmez miydi?

Tevrat ve Zebur'un İsa Mesih hakkında yaptığı gibi, Hz. Muhammed hakkında da birçok yerde binlerce bariz ve olağanüstü işaretler belirtmesi gerekmez miydi? Ayrıca Kutsal Kitap onun gelişini önceden

1. Timoteos 2:5-6

Çünkü tek Tanrı ve Tanrı'yla insanlar arasında tek aracı vardır. O da insan olan ve kendisini herkes için fide olarak sunmuş bulunan Mesih İsa'dır.

bildirmiş olsaydı Mesih inanlıları çok önceden onu bekliyor olmaz mıydılar? Fakat gördüğümüz gibi Tanrı'nın Sözü hiçbir yerinde Mesih'ten sonra bir peygamberden söz etmiyor tam aksine olmayacağını belirtiyor (Vahiy 22:18).

b. Neden Kuran-ı Kerim 'i kabul etmiyorsunuz?

Müslüman arkadaşlarımızın en çok sorduğu sorulardan bir tanesi de, “*Biz sizin kitabınızı kabul ediyoruz, siz neden bizim kitabımızı kabul etmiyorsunuz*” sorusudur. Bu soruyu soran kişilere, ‘*kabul etmenin*’ ne demek olduğunu sorarız. Bize göre kabul etmek, içeriğini bilip mesajına tam olarak inanmak demektir. Bu tür soruları bize soran arkadaşlarımıza biz de soruyoruz: “*Sen gerçekten İsa Mesih'in Tanrı'nın Oğlu olarak bütün insanların günahı için ölüp dirildiğine inanıyor musun? Çünkü İncil'in net olarak anlattığı Mesih budur.*” Aldığımız cevap, “*Hayır! Biz O'nu sadece peygamber olarak kabul ediyoruz*” şeklinde oluyor. O zaman “*Biz sizin kitabınızı kabul ediyoruz*” diyen kişi, İncil'in asıl mesajını kabul etmiş değil inkâr etmiş oluyor.

Tevrat, Zebur ve İncil'de açıklanan Tanrı'nın kurtuluş planına göre her şey Mesih İsa'da tamamlanmıştır, böylece Mesih'e iman eden her can bütün günahlarından aklanmış olur (bkz. Yuhanna 3:16-18, Elçilerin İşleri 4:12, Romalılar 3:21-31). Dolayısıyla Tanrı'nın İncil'le birlikte son noktayı koyduğu bu mükemmel mesaja sonradan bir ilave yapması müm-

kün değildir çünkü daha önce mühürlemiş olduğu mesajın yetersiz ya da geçersiz olduğunu kabul etmiş olduğu anlamına gelirdi. Aksine Tanrı'nın kendi sözlerini geçersiz kılması O'nun karakterine ve sıfatlarına aykırıdır. Tanrı'nın ilk sözü son sözü kadar geçerlidir. İkinci olarak İncil, kendisinden sonra başka vahyin gelmeyeceğini vurguluyor. 'Vahiy' adını taşıyan İncil'in son bölümünde İsa Mesih'in "*Alfa ve Omega*¹⁵, *birinci ve sonuncu, başlangıç ve son Ben'im!*" diyen sözleri kaydediliyor (Vahiy 22:13). Daha önce belirttiğimiz gibi İncil, Tevrat ve Zebur diye bilinen Eski Antlaşma'nın yazılarının devamı ve tamamlayıcısıdır. Bunlar bir bütün oluşturur ve İncil'de İsa Mesih'in gelişiyle Tanrı'nın son sözünü söylemiş olduğunu görüyoruz (bkz. İbraniler 1:1-2). Böylece eğer İsa Mesih son beklenen ise başka birini beklemek ne kadar doğru olur?

Son olarak, Kuran Hristiyanlığın köşe taşları olan birçok önemli gerçeği kabul etmiyor. Kutsal kitapları iyice karşılaştırmış olan kişilere sorarsanız, aralarında ne kadar benzerlikler gözüküyor olsa da, (ki bütün dinler arasında belirgin ahlaki ortak noktaların olması doğaldır) birçok ciddi farklılıklar da vardır. Özellikle İsa Mesih'in kimliği ve ölümü konusunda Kuran Tanrı'nın önceden Kutsal Kitap'ta belirtmiş olduğu asıl gerçeklerden tamamen ayrılıyor

¹⁵ İncil'in yazıldığı Grekçe dilinin ilk ve son harfleridir.

ve hatta kendi içinde çelişkiye düşüyor. Tevrat, Zebur ve İncil tutarlı bir şekilde Mesih'in Tanrı'nın Oğlu olduğunu, dünyaya gelip bütün insanların günahına karşılık çarmıhta öldüğünü ve kurtuluşun sevaplarla değil, Mesih'e olan imanla mümkün olduğunu söylüyor. Fakat Kuran'a baktığımızda bu üç gerçeği kabul etmiyor.¹⁶ Bunlar da sıradan unsurlar değil, Tevrat, Zebur ve İncil'de açıklanan Mesih İnancı'nın temel taşlarıdır. Bunları inkâr etmek Tanrı'nın Sözü'ne ihanet etmek demektir.

Aslında Tevrat'ta başlayan Tanrı çizgisi hiçbir zaman değişmedi. Zebur aynı çizgiden ilerler ve İncil bu ilahi çizgiyi tamamlar. Bu üçü tamamen ahenk içerisinde Tanrı'nın İsa Mesih odaklı insanları kurtarma planını açıklar. Bizim Kuran'ı bir Tanrı esini olarak kabul etmememizin esas sebebi Mesih odaklı bu çizgiden ayrılmasıdır. Yoksa Kuran Tanrı'nın Tevrat'ta başlattığı ve İncil'de devam ettirdiği çizgiye sadık kalsa özellikle ona inanmamak gibi bir lüksümüz olur mu? Yoksa Tanrı'nın sözlerine inanan (ehli kitap) bizler neden Tanrı'nın gönderdiği vahiyeye isyan edelim? Birçok insanın sandığının aksine bu bir 'taraf tutma' meselesi değil. Keşke Kuran'ın öğretisi Kutsal Kitap'ımıza uyuyor olsa, o zaman bu sorun biter. Ama gösterdiğimiz gibi Kuran

¹⁶ Mesih'in Tanrı'nın Oğlu olduğunu reddeden ayetler: Tevbe (9.) Süresi, 30. ayet, Meryem (19.) Süresi, 88-92 ayetler. Mesih'in ölümünü reddeden ayetler: Nisa (4.) Süresi, 157-158. ayetler.

birçok önemli konularda Tanrı'nın Kutsal Kitap'taki çizgisinden ayrılmaktadır. O yüzden ya baştan Tanrı'nın gösterdiği çizgiye bağlı kalacağız ya da sonradan gelen Kuran'ın yeni çizgisine tabii olacağız. İkisi bir arada olamaz. Hangisinin Allah'ın sözü olup olmadığına karar vermek, her insanın kişisel araştırmasına bağlıdır. Bizler kendi Kutsal Kitap'ımıza inanıp insanların okumasını teşvik ettiğimiz gibi, aynı şekilde Müslümanların da Kuran'ı inceleyerek okumalarını teşvik ederiz. Yine de şunu vurgulayalım ki, bazı temel konularda farklı inansak da Müslüman dostlarımızı her zaman için sevgiyle kucaklıyoruz, nitekim insanın dini ne olursa olsun ortak değerimiz daima sevgi olmalıdır.

4. Hristiyanlık Âlemi

a. Hristiyanlığın hangi mezhebi doğrudur?

İsa Mesih dünyada sürdürdüğü hizmeti sırasında kurulacak olan Kilisesi hakkında şu sözü söylemiştir: “Ben topluluğumu kuracağım ve ölümler diyarının kapıları onu yenemeyecektir” (Matta 16:18). Fakat günümüzde Kilise oluşumlarına baktığımızda Mesih’in bir olan topluluk düşüncesinin dışında, özellikle de inanç uygulamalarında, farklı mezhepler gözümüze çarpıyor. Hristiyan olarak nitelendirilen kişilerin aynı Tanrı’ya, aynı Mesih’e ve aynı İncil’e inanmalarına rağmen aralarındaki birliği korumak yerine temelde üç ana mezhep (Katolik, Ortodoks ve Protestan) olmak üzere birçok gruba ayrılmıştır. Mezhepler arasındaki tüm bu farklılıklar

Hristiyanlığa atfedilen konular olsa da birçok zaman İsa Mesih'in gerçek öğretisiyle ve İncil'in özüyü fazla bir ilgisi kalmamıştır. Öyleyse gerçek Kilise hangisidir? Kısacası gerçek Kilise Mesih'in ilk baştan beri kurduğu ve bugüne kadar O'nun öğretmiş olduğu prensiplere sadık kalan evrensel topluluktur.

Şunu belirtelim ki Mesih'in ilk öğrencileri bir mezhebe bağlı Hristiyan olarak değil, sadece 'Hristiyan' olarak biliniyordu.

Efesliler 2:20
Elçilerle peygamberlerden oluşan temel üzerine inşa edildiniz. Köşe taşı Mesih İsa'nın kendisidir.

'Hristiyan' kelimesi 'Mesih' kelimesinin eski Grekçe karşılığı olan 'Hristos'tan türemiştir. Esas anlamı ile 'Mesih inanlısı' ya da 'Mesihçi' demektir. Kilise, insanların değil, İsa Mesih'indir. Bu topluluğu,

Mesih kendi seçtiği havarilerden oluşturduğu temel üzerine kuracaktı ki kurdu.

Peki ilk Kilise tam olarak nasıl oluştu? Mesih göğe alındıktan 10 gün sonra havarileri ve ilk imanlılar Yeruşalim'de bir arada bulunuyordu çünkü İsa Mesih'in vaat ettiği Kutsal Ruh'u (Grekçe: *Parakletos*) bekliyorlardı. Ansızın gökten güçlü bir rüzgâr buldukları yeri doldurdu ve hepsi Kutsal Ruh'la doldu. Oradan çıkıp halka Mesih'i ve sağladığı kurtuluşu anlatmaya başladılar ve o gün 3.000 kişinin iman edışıyle ilk Kilise doğdu (bkz. Elçilerin İşleri 2. bölüm). Bu şekilde ilk imanlılar bir arada bulunup her şeyi ortaklaşa paylaşıyorlar,

Mesih'in öğretisini O'nun havarilerinden öğreniyorlar ve Rab'bi yüceltiyorlardı. Kısa bir süre sonra Yahudi yetkililerinin Hristiyanlar üzerine başlattığı zulüm nedeniyle imanlılar dağılmak zorunda kaldılar. Zamanla ilk Kiliseye benzer topluluklar Roma İmparatorluğunun her tarafında ve hatta sınırlarının dışında kuruldu. Her türlü baskı karşısında imanlıların cesareti o kadar kuvvetliydi ki, yalnız 250 sene zarfında İmparatorluk sınırları içerisinde İsa Mesih'in ismini duymayan pek kimse kalmadı ve kiliseler sürekli çoğaldı. Bu dağılan Hristiyanlar farklı mezheplerden ya da örgütlerden oluşmuyorlardı. Özerk yerel topluluklar olmakla birlikte diğer tüm kilise toplulukları ile sevgi bağı içerisindeydiler. Çünkü devlete, dinsel bir hiyerarşiye veya bir merkeze değil, direkt Tanrı'ya ve uygulamada yetki kaynağı olarak İncil'e bağlıydılar.

İncil'deki ilk Kilisenin örneğinde gördüğümüz gibi Kilise kesinlikle bir örgüt, bir mezhep ya da bir ibadethane değildir. Eski Grekçe '*Ekklesia*' kelimesinden türeyen kilisenin Türkçe karşılığı '*topluluk*'-tur. Ayrıca İncil Kiliseden, 'aile' kavramı, üyeleri birbirinden kopmayan 'beden' ya da yaşayan taşları olan birer imanlıdan oluşan 'tapınak' gibi benzetmeler kullanarak bahsetmektedir (bkz. 1. Petrus 2:5). Görülüyor ki, Kilise bir bina ya da bir mezhep değil Tanrı'nın Ruh'unun sahiplendiği Mesih inanlıları topluluğunun tümüdür.

İncil'e göre Kilise şu iki anlamı kapsar: İlki, 'Evrensel Kilise' olarak adlandırabileceğimiz her

yerde, her çağda İsa Mesih'e gerçekten inanıp bağlanan bireylerin tümü, ki bu 'mezhep', ırk veya millet anlayışının ötesinde bir kavramdır ve ayırım söz konusu olamaz. İkincisi ise, 'Yerel Kilise' olarak adlandıracağımız belirli bir yerleşim merkezinde İsa Mesih'e inananların, tapınmak, öğrenmek ve day-

1.Korintliler 3:16
Tanrı'nın tapın-
ğı olduğunuzu,
Tanrı'nın Ru-
hu'nun sizde ya-
sadığını bilmiyor
musunuz?

nışma sağlamak için bir araya gelip oluşturdukları gruptur.

Peki bu toplulukları oluşturan 'imanlılar' kimlerdir? Hiç kimse, gerçek anlamda 'Hristiyan' olarak doğmaz! Kurtuluşa kavuşmanın tek yolu, kişilerin

kendi başlarına karar verebilecek yaşa geldiklerinde, gönüllü ve bilinçli olarak Mesih'e bağlanmalarınıdır. Tanrı önünde aklanmamızın tek yolu tövbe edip İsa Mesih'in bizi günahattan kurtarışına iman etmemizdir. Tarih boyunca bu şekilde Mesih'e bağlanan herkes, hangi ulustan olursa olsun, yüreğine Mesih'in Ruh'unu almıştır. Bu nedenle inananların hepsi eşittir. Çünkü her kişi Tanrı'ya dönüp iman ettiği zaman Mesih'in evrensel bedenine katılmak üzere bütün imanlılarla aynı Ruh'la donatılır. Görülüyor ki ne kimlik değiştirmek, ne vaftiz olmak ne de bir kiliseye üye olmak insanı Hristiyan eder, ancak yürekten iman etmek kurtuluşu sağlar.

Bu açıkladığımız iman gerçeği Hristiyanlığın temel taşlarından biridir. Bu gerçek üzerine koyu-

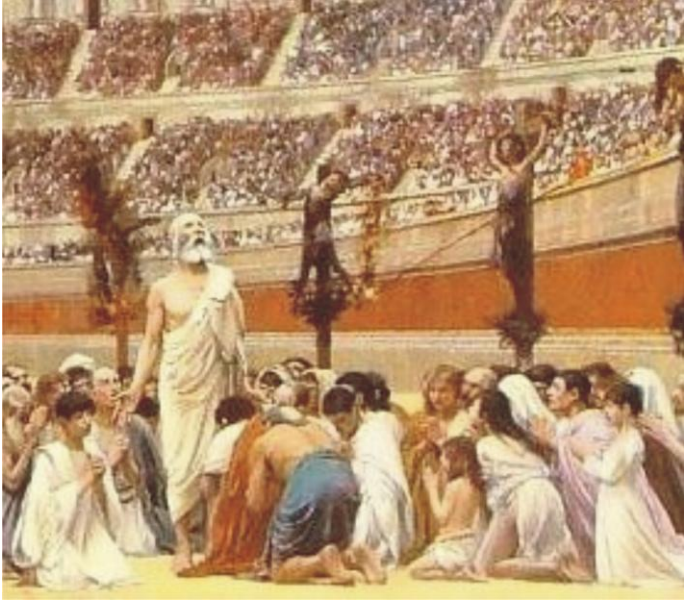
lacak her hangi ek bir şart İncil'in öğretisine kesinlikle aykırıdır. Dolayısıyla ister Protestan ister Katolik ya da Ortodoks olsun, kim kurtuluş için bu iman gerçeğine ek bir şart koyarsa Tanrı'nın lütfu olan kurtuluşu dışlamış ve yerine insan çabasını koymuş olur. Sonuçta Mesih'e iman eden her kişi, memleketi ya da mezhebi ne olursa olsun Mesih'in evrensel topluluğuna katılmış oluyor.

Yine de tarihte gördüğümüz bu değişik mezhepler ve törenler nereden kaynaklanıyor diye sorarsanız, kısaca anlatalım: İlk

yüzyıllarda Roma eziyeti altında bulunan, işkencelere ve insanlıkdışı ölümlere maruz kalan Hristiyanlar herşeye rağmen gittikçe çoğaldılar. Bu baskı döneminin sonunda M.S 312 yılında İmparator Konstantin'in fermanıyla özgürleşen Kilise, İmparatorluğun kabulüyle kısa bir süre içerisinde resmi din olarak öne çıktı. Bu şekilde Katolik (evrensel) Kilisesinin temeli atılmış oldu. Fakat ne yazık ki zaman içerisinde Kilise dinsel törelerin ve siyasi hiyerarşinin etkisi altında kalarak, orijinal sadeliğini ve İncil'in prensiplerine olan sadakatini yitirmeye başladı. Roma'daki bu gelişmelerden rahatsız olan Doğu'daki kiliseler 1054 yılında 'Doğu Hristiyanlar'ı' olarak Roma'dan kopup Konstantinopolis merkezli Ortodoks mezhebini oluşturdular. Bu şekilde

***Galatyalılar 3:28
Artık ne Yahudi
ne Grek, ne köle
ne özgür, ne erkek
ne dişi ayrımı var.
Hepiniz Mesih
İsa'da birsiniz.***

Orta Çağdaki Hristiyanlık bölünmüş ve oldukça siyasete karışmış bulunuyordu ki haçlı seferleri bunun en büyük ve üzücü örneğidir. 1517 yılına geldiğinde Martin Luter ile başlayan İncil'in özüne dönüş hareketi güçlü bir şekilde kabul gördü ve günümüze kadar gelen Protestan akımının gelişmesine de neden oldu. Tabii ki 'Protestanlık' adı altında ve özüne sadık olan ve olmayan başka mezhepler de ortaya çıktı, ama sonuçta bu sayede Kilise ilk yüzyıldaki sadeliğine geri dönmeye başladı.

İlk Hristiyanlar birçok işkencelere maruz kaldılar...

Görevimiz kimin gerçek Hristiyan olduğunu ortaya çıkarmak değildir. Bizim görevimiz yerel topluluklar olarak Tanrı'nın sözüne sınımsız sarılmaktır.

İncil'de Mesih'e anne ve kardeşlerinin onunla görüşmek istediği haberi iletildiğinde, İsa Mesih şöyle karşılık verir: “*Annemle kardeşlerim, Tanrı'nın sözünü duyup yerine getirenlerdir*” (Luka 8:19-21). O halde Mesih inanlısı Allah'ın sözünü işiten ve uygulayan kişidir. Yoksa kişi ben Hristiyanım deyip haç taşıması, kiliseye gitmesi onu Hristiyan yapmaz. Onu Hristiyan yapan Allah'ın sözüne iman edip bunu yaşamında göstermesidir.

Kilisenin başı ya da merkezi kimdir diye sorarsanız, yalnız ve yalnız İsa Mesih'tir! Çünkü bugün bile diri olan Mesih'in sevgisi ve ruhu gerçek imanlıların üzerinde evrensel ve bütüncü etkinliğini göstermektedir.

1.Korintliler 3:11
Çünkü hiç kimse
atılan temelden,
yani İsa Me-
sih'ten başka bir
temel atamaz.

tedir. Bir yerel topluluğun İsa Mesih'e ait olup olmadığını öğrenmek için gerekli tek kriter, doğrudan doğruya İncil'in gerçeklerine ve öğretilerine bağlı olup olmadığıdır. Eğer bağlıysa o topluluk zaten Mesih'indir. Bu ilkedен kopan her topluluk ya da mezhep İncil'in örneğinden sapmış bulunmaktadır. Evet, tarih boyunca ve günümüze kadar Hristiyanlık adına yapılan nice yanlışlıklar olmuştu, ama bunların hiç biri Tanrı'nın sözüne uygun olarak yapılmamış

olup tamamen insan benliğinden kaynaklanan hatalardır. Bu tür yanlışlar bizi de çok üzüyor ama şimdi bizim esas örnek alıp uygulamaya çalıştığımız Mesih'in kendisi ve sözleridir.

Sonuçta, Tanrı'nın gözünde insanların kurduğu mezheplerin pek bir önemi yoktur. Önemli olan Ruh aracılığıyla Mesih'in ruhsal bedenine bağlı olan her bir imanlıdan oluşan evrensel topluluktur. Bu birlik ve ahenk İsa Mesih'in mucizesidir. Çünkü İncil'e ve İsa Mesih'e inanan herkes farklı ulus, ırk, dil, mezhepe ait olmasına rağmen, ruhsal yönden Mesih'te canlı ve evrensel bir birlik içinde olan gerçek Kili-se'nin üyesidir.

b. Neden misyonerler ülkemize göz dikmişler?

Ülkemizde misyoner ve misyonerlik kelimesine karşı tepkili ve önyargılı bir bakış vardır. Halktan bazı kişiler kendilerinden emin bir şekilde misyonerlerle ilgili esrarengiz entrikalar kurarken, kalan kısmı da bunları dinliyor ve söylenen hiçbir şeyi, gerçeğin süzgecinden geçirmeden adeta 'yutuyor.'

Sözde tüm bu söylenenler sağlam kaynaklara dayanıyor. Peki bu sağlam kaynak nedir? Sadece görsel basın, fısıltı gazetesi ya da kulaktan kulağa dolaşan laflar. Doğal olarak bu konuda birçok insanın kafası karışık; çünkü medya sürekli ülkemizin yoğun bir misyonerlik saldırısına maruz kaldığını iddia ediyor. Rivayete göre bu misyonerler para ve iş

teklifiyle vatandaşlarımızı, özellikle işsiz ve yoksul kesimi, kandırıp Hristiyan yaparak kiliselerde örgütlendikleri söylenmektedir. Bunun ardından Hristiyanlığa geçen kişilerin yurtdışından yüklü bir maaş aldıkları da söyleniyor. Bu iddia o kadar yaygındır

Misyonerlik konusunda medyada sık sık yalan-yanlış ve halkı kızdırmayı hedefleyen haberler yayınlanıyor...

ki, sadece uzaktaki kişiler değil akrabalarımız bile buna inanıyor ve bizlere “*Siz hangi ülkeye bağlandınız? Merkeziniz nerededir? Nereden maaş alıyorsunuz?*” gibi tuhaf sorular soruyorlar. Tabii ki bu söylenenler bizim yüreğimizi yaralıyor. Biz ne halkımızı ne vatanımızı ne de kökenimizi inkâr ettik, asla inkar etmeyiz de!

Hakikaten bir insanın para karşılığı inancını değiştireceğine inanılır mı? Belki maddi menfaat için birkaç kişi bunu denemek ister; ama hangi inanç bu tür kişiliksiz insanı sahiplenir? Ayrıca bu ‘misyonerler’ kimlerdir ki devletimiz onlarla bir türlü baş edemiyor? Misyonerler Devletin altını mı oyuyor... Peki yıllardır bu çaba sürüyorsa neden hâlâ bir sonuç alamadılar? Böyle aslı astarı olmayan büyük iddialar tabii ki milletimizi tedirgin edecektir, fakat bu tür söylentinin kökenine inince, dedikodu ve yalandan başka bir şey bulamayız. Birisine, “*Bunu kimden öğrendin?*” diye sorduğumuzda, “*İşte bir arkadaşımın teyzesinin oğlu arkadaşından öyle duymuştur*” gibi kaçamak yanıtlar alıyoruz. Çünkü böyle bir komplo zaten yoktur. Acaba bu misyonerlik konusu gündemi saptırmak ve insanların duygularını ve düşüncelerini karıştırmak için kullanılan bir şey olamaz mı?

İlk önce bilmemiz lazım ki, bu iddialar ne İncil’in ahlakıyla ne de Batı’nın demokrasi anlayışıyla bağdaşıyor. Aslında sorun nedir biliyor musunuz? Yine önyargılarımız. İnsanlarımız “*Batı Hristiyan’dır, Orta Doğu da Müslüman’dır*” söylemini

benimsemişler. Onlara göre bu böyledir ve aksi düşünülemez!

Hristiyan olduğumuzu söylediğimizde, “Süryani misin?” diyorlar. Hayır diyoruz, “O zaman Ermeni’sin.” Hayır! “Biz Türk’üz” ya da “Kürt’üz” dediğimizde “Ya nasıl olur, Türk’ten, Kürt’ten Hristiyan mı olur?” diye karşılık veriyorlar. İşte bu, insanların zihninde oluşan önyargının eseridir. Aynen bu mantıkla ülkemize Batı’dan gelen turistlerin bazı sapık davranışları ve televizyonda Batı’dan yayınlanan ahlakdışı programlar Hristiyanlığa mal

ediliyor çünkü düşüncelerine göre Batı’dan gelen her şey Hristiyanlığı temsil eder. Ama unutuyoruz ki, demokratik ülkelerde Devletin dinle hiçbir bağlantısı olmaz ve dinlerin de siyasetle hiçbir alakası yoktur. Ayrıca belki sizi şaşırtacak ama Avrupa’nın nüfusunun ancak %10’u, belki de daha azı, Hristiyan gerçeklerine dayalı yaşıyor. Batı’daki insanlar büyük çoğunluğu hümanizm ya da ateizmi yaşayan bir çizgidedir. Avrupalı olmak onları Hristiyan yapmaz. Herkes inanç seçiminde tamamen özgürdür. Demokratik bir devletin de yakından ya da uzaktan her hangi bir inancı desteklemesi tamamen doğru olur mu?

1.Petrus 3:15
İçinizdeki umudun nedenini soran herkese uygun bir yanıt vermeye her zaman hazır olun.

Türkiye'ye gelince ne yazık ki, manzara çok farklıdır. Türk ya da Kürt olmak Müslüman olmak anlamına gelmiştir. Bizler ne kadar “*dinde zorlama yoktur*” sözünü tekrarlasak da, toplumumuzda öyle bir zorlamanın olmadığını söyleyebilir miyiz? Toplumumuzda böyle bir saygı seviyesi var mı? Örneğin insanlarımız dört kitabın dördü de haktır demelerine rağmen çocuklarının ellerinde bir İncil gördüklerinde tepkisi ne oluyor? Çocuk da büyüncü başka bir inancı araştırmaya yeltenirse baskı görmüyor mu? Hatta başka bir inanca geçerse etnik kimliğine ihanet etmekle suçlanmıyor mu? Ne yazık ki şu basit gerçeği unutuyoruz ki, **uyruğumuz doğduğumuz ülkeye bağlı iken inanç kişisel bir seçim olmalıdır**. Bu durumda, biz bu ülkenin vatandaşıyız ama aynı zamanda Hristiyan'ız ve uyruğumuzdan da inancımızdan da onur duyuyoruz.

Misyonerlik konusuna tekrar dönersek, ne yazık ki medyamız, eziz geçen gücüyle, misyonerliği asıl anlamının dışına itmeyi başarıp üzerine tamamen farklı bir anlam yüklüyor. Misyonerlik kelimesinin asıl anlamı “*belirgin bir misyon ya da vazifeye yüklü birisi*”, yani görevli bir kişi anlamındadır. Peki bu görev nedir? Hristiyanlık anlayışına göre bir misyoner İncil'in mesajını kabul edip yaymakla yükümlü bir kişidir. “*Misyonerlik*” aslında “*tebliğ etmek*” yani inancını paylaşmak anlamına gelir. Bu durumda *her* Hristiyan bir “*misyonerdir*”; çünkü İncil'e göre inancımızı anlatmak her Hristiyanın bireysel sorumluluğudur. Aynı zamanda her Müs-

lüman bir misyonerdir, yani kendi inancını tebliğ etmekle yükümlüdür. Ama ne hikmetse Hristiyanlar anlatınca “bölücülük ve misyonerlik” oluyor, ama Müslümanlar anlatınca “tebliğ” oluyor. Halbuki bu her vatandaşın, inancı ne olursa olsun, en doğal ve demokratik haklarından birisidir. Anayasa’nın 26. maddesinde herkesin inanç ve ifade özgürlüğüne sahip olduğu ifade edilmiştir: “*Herkes, düşünce ve kanaatlerini söz, yazı, resim veya başka yollarla tek başına veya toplu olarak açıklama ve yayma hakkına sahiptir.*” Yeni Türk Ceza Kanunu 115. maddesinde de şöyle denilmektedir: “*Cebir veya tehdit kullanarak, bir kimseyi dinî, siyasî, sosyal, felsefi inanç, düşünce ve kanaatlerini açıklamaya veya değiştirmeye zorlayan ya da bunları açıklamaktan, yaymaktan men eden kişi, bir yıldan üç yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır.*” Demek ki suç olan misyonerlik (tebliğ etmek) değil, inancını yaymak isteyen birini engellemektir.

Tüm demokratik ülkelerde de böyledir. Avrupa ve Amerika kıtalarında nice Müslüman misyonerleri inançlarını özgürce yayıyorlar, hatta bunu yapmak için oradaki devletlerin demokratik haklarından faydalanıp diğer dini gruplar gibi vergiden muaf tutuluyorlar. Neden? Çünkü demokraside bütün dinler özgür ve eşittir. Ama ne yazık ki bizler henüz bu anlayışa varmış değiliz.

Sayın Ertuğrul Özkök’ün Hürriyet gazetesinde 01/08/2002 tarihinde “*Misyoner Avcılığı*” başlıklı makalesinde yazdığı gibi, “*Mesela, şu ‘misyoner-*

lere' karşı açtığımız savaşa bakın. İşimizi gücümüzü bırakıp, bir avuç Hristiyan misyonerle uğraşyoruz. Diyanet İşleri Başkanlığı bunun için özel toplantılar düzenliyor. Hatta Milli Güvenlik Kurulu bile bu konuya el attı... Dinler hiçbir zaman zor kullanılarak savunulamaz. Öyle olsaydı, Roma arenalarının gladyatörleri ve aslanları Hristiyanlığın yayılmasını durdurabilirdi... O nedenle bu ilkel 'misyoner avcılığı' bir yana bırakıp büyük ülke gibi davranalım."

Bizim mantığımıza göre, bir kişi inancını başkalarına anlatacak kadar ciddiye almıyorsa, kendi inancını tamamıyla yerine getirmiyor demektir. Elbette inancımız ne olursa olsun hepimiz demokratik haklarımızın bize vermiş olduğu çerçeve içerisinde hareket etmek zorundayız. Eğer bir kişinin inancını yayma çabası başkalarına zarar veriyor ya da yasal olmayan yöntemlere başvuruyorsa, bu davranışlar hiçbir ahlaka ya da dine sığmaz. Fakat doğal olarak herkes kendi inancının doğru olduğuna inandığı için başkalarını uygun şekilde ikna etmeye çalışır. Şu bir gerçektir ki, inanç kültürel bir miras değil kişisel bir seçimdir. Kişi nerede doğarsa doğsun tüm inançları araştırarak gerçeği bulana kadar rahat olmamalı. Yoksa yalnız bu topraklarda doğduğumuz için kendimize Müslüman diyorsak, bunun hiçbir inandırıcı yönü olamaz, yoksa Hindistan'da doğmuş olsaydık Hinduizm Allah'ın 'gerçek' dini mi olacaktı? Bizler araştırarak ve seçerek Hristiyan olduk ve isteğimiz şudur ki, herkes aynı şekilde kendi özgür iradesiyle

kendi inancını özgürce seçme ve yayma hakkına sahip olsun.

Tabii ki birçok insan, bizim Hristiyanlığı seçmekle kendi kimliğimize ihanet ettiğimizi düşünüyor. Halbuki bizim ne etnik kökenimiz ne memleketimiz ne de soyumuz değişiyor. Değişen yalnız yüreğimiz ve inancımızdır. Ülkemizi ve halkımızı her zamanki gibi seviyoruz.

Sonuçta İncil'in öğretisine göre inandığımız kurtuluş müjdesi evrensel nitelikli ve herkes için geçerli olduğu için yüreğimizdeki bu kurtuluş ümidini anlatmakla sorumluyuz. İncil'in dediği gibi,

Romalılar 10:12
Çünkü Yahudi
Grek ayrımı yok-
tur, aynı Rab hep-
sinin Rabbi'dir.
Kendisine yaka-
ranların tümüne
eli açıktır.

“Tanrı Mesih aracılığıyla bizi kendisiyle barıştırdı ve bize barıştırma görevini verdi. Şöyle ki Tanrı, insanların suçlarını saymayarak dünyayı Mesih'te kendisiyle barıştırdı ve barıştırma sözünü bize emanet etti” (2. Korintliler 5:18-19). Böylece İncil'in buyruğu doğrultusunda ve yasalarımızın verdiği hakla inancımızı öğrenmek isteyen herkese anlatıyoruz. Buna misyonerlik mi diyorlar? O zaman sadece bizler değil inancını ve ideolojisini savunan herkes birer misyonerdir. Öyleyse misyonerlik bir bölücülük değil inandığın görüşü savunmaktır ve bu da hür iradeli her insanın en önemli ve doğal haklarından birisidir.

Sonsöz

Önemle vurgulamak istediğimiz gerçek şu ki, biri Hristiyanlığı önyargısızca değerlendirmek istiyorsa, bunu televizyonda ya da bazı kitaplarda gördüklerine göre değil İncil’i okuyarak ve İsa Mesih’in öğretilerine bakarak yapmalıdır. Yukarıda gördüğünüz gibi İsa Mesih inancımızın merkezidir. Her şeyden önce biz İsa Mesih’in izleyicileriyiz. Mesih’in dünyaya gelişi ve hizmeti yüzlerce sene önce Eski Antlaşma’da (Tevrat ve Zebur) peygamberler aracılığıyla birçok ayrıntılarıyla bildirildi (Luka 24:25-27).

Mesih sözcüğü ‘*Mesh edilmiş Kral*’ anlamına gelir. Peygamberlerin önceden yazdıkları gibi İsa Mesih bakireden doğarak Beytlehem kasabasında dünyaya geldi (Luka 1:26-38). Otuz yaşına gelince Yahudi halkı arasında hizmetine başladı ve birçok mucizeler gerçekleştirerek vaat edilen Kral ve Kurtarıcı, yani Mesih olduğunu açıkça gösterdi. Sonra

Markos 10:45
Çünkü İnsanoğlu
bile hizmet edil-
meye değil, hizmet
etmeye ve canını
birçokları için
fidye olarak
vermeye geldi.

Yahudi ileri gelenlerin önünde yargılanırken ‘Tanrı’nın Oğlu, Mesih’ olduğunu tekrarladı. İsrail’in önderleri ise kıskançlık dolu yüreklerinden dolayı Mesih’in kutsallağına tahamül edemediler ve O’nu çarmıha mahkûm ettiler (Matta 26:62-68). İsa Mesih kusursuz ve günahsız biri olduğu halde çarmıha gerildi ve öldü. Fakat üç gün sonra ölüm ve günah üzerindeki zaferini kanıtlayarak ölümden dirildi (1. Korintliler 15:3-8). Dirildikten 40 gün sonra Tanrı’nın yanına alındı. Ayrıca Kutsal Kitap Mesih’in kendisine iman edenleri kurtarmak ve dünyayı yargılamak üzere yeniden yeryüzüne ineceğini belirtiyor (2. Selanikliler 1:6-8). Evet yakında İsa Mesih dönecek ve kendisine iman eden herkesle yeryüzünde barışçıl krallığını kuracaktır.

Kutsal Kitap’ın ve tarihin gösterdiği İsa Mesih budur. Peki, neden hayatı bu kadar korkunç bir ölümle sonuçlandı? Bunun sebebi dünyanın ta başlangıcında bulunuyor. Tevrat’a bakarsak Adem ve Havva’nın Şeytan tarafından ayartılıp Tanrı’ya karşı başkaldırmaları sonucunda bütün insanlığın günaha bulaşıp ölüme mahkûm edildiğini görüyoruz (Romalılar 5:12). Bu durumda ayırım yoktur çünkü hepimiz Adem’den gelmişiz ve günahın üzerimizdeki etkisine her gün tanık oluyoruz. Sonra Tanrı Peygamber Musa’nın döneminde Kutsal Yasa’sını İsrail halkına gönderdi (Mısırdan Çıkış 20). Özellikle bu tanrısal standarda baktığımızda hiçbir insanın Tanrı katında kendi gayretiyle aklanamayacağını anlıyoruz; çünkü Yasa ancak Tanrı’nın

isteğinden ne kadar uzaklaştığımızı gösteriyor (Romalılar 3:20). Yine de bazı insanlar günahkâr olduğunu kabul etmek istemiyor; fakat Tanrı'nın Yasasının yanı sıra, kendi vicdanımız bile aleyhimize tanıklık ediyor. İşin kötü tarafı şudur, içinde bulunduğumuz günahın köleliğinden kendi çabamızla kurtulamıyoruz. Belki birçoğumuz kendi gayretimizle günaha karşı savaştığımızdır, ama direndikçe durumumuzun ne kadar çaresiz olduğunu anlıyoruz.

Romalılar 3:23
Çünkü herkes
günah işledi ve
Tanrı'nın yüceli-
ğinden yoksun
kaldı.

Peki bu olumsuz durum karşısında insan ne yapabilir? Her zamanki gibi insan kendi çabalarına başvurur. Çocukluğumuzdan beri bizlere, “*sevap işleyin, sonuçta Tanrı bağışlayıcıdır*” diye öğretildik. Fakat bu da çıkmaz bir yol, çünkü sevaplarımız ne kadar fazla olursa olsun, içimizdeki günah ve ölüm cezası da duruyor. Yaptığımız iyilikler kötülüklerimizi silmiyor ki, zaten iyilik yapma eğilimi ve gücümüz de Tanrı'dan verilen bir lütuftur – dolayısıyla bunlar da sevap sayılmaz çünkü Allah'ın yaratıkları olarak insanca davranmakla yükümlüyük, bundan ayriyetten bir ödül bekleyemeyiz. Ayrıca Kutsal Kitap'ta Tanrı'nın kendisi bu tür çabalarla kurtulamayacağımızı belirtiyor, çünkü herkesin sandığının aksine kıyamet gününde terazi olayı yoktur (bkz. Galatyalılar 2:16; Efesliler 2:8-9). Eğer bir

insan kendi çabalarıyla kurtulabilecek olsaydı, bu ancak böbürlenmemize yol açardı.

Ya da şunu da duymuşsunuzdur: “*Yeter ki insan olsun.*” Halbuki insan gerçek insanlığını Adem’le birlikte Aden bahçesinde yitirmiştir. Hangimiz tam olarak Tanrı’nın yaratmış olduğu ilk Adem’in

Yeşaya 64:6

***Bütün doğru işlerimiz
kirlî âdet bezi gibi.
Yaprak gibi soluyoruz,
suçlarımız rüzgâr gibi
sürükleyip götürüyor bizi.***

karakterini yansıtıyoruz ki? Hangimiz insan olabildik? İtiraf edelim ki bu iş bizi aşılıyor. Yine de bir başkası “*Tanrı’nın rahmeti boldur ve bizi bağışlar*” diye kendi kendini avutur. Evet, Tanrı merhametli ve lütufkârdır, hatta İncil “*Tanrı sevgidir*” diye söyler (1.

Yuhanna 4:8). Fakat bütün bunların yanısıra Tanrı evrenin hâkimi olarak günahlarımızı adaletle yargılaması gerekmez mi? Cennete girebilmek için Tanrı’dan bir torpil bekliyorsak boşu boşuna bekleme-yelim; çünkü Tanrı kutsal olduğu gibi O’nun cenneti de kutsal bir yer olsa gerek ve dolayısıyla oraya girebilmek için tam bir kutsallık şarttır. Allah kendi adaletini çiğner mi?

Peki kutsal olmak tam olarak ne demek? Bir örnek verelim: Önümüze taze bir çay koyulduğunu farz edin fakat içine bir damlacık pislik düşerse, onu yine de içer miyiz? Birisi, “*Boş ver, zaten çayın % 99,9’u temizdir, içsene!*” dese de, içemeyiz çünkü o azıcık pislik çayın tümünü bozmuştur. Aynı şekilde

Tanrı insanı kusursuz ve kutsal yarattı. Ama şimdi her birimiz her türlü günaha bulaşmışız. Aslında tek bir günahımız olsa da, (zaten bu da samimi değil, çünkü bolumuza kadar günaha gömülmüşüz) bu Tanrı'nın huzuruna girmemizi engellemeye yeterlidir. Çünkü Tanrı'nın bize bağışladığı kutsallığı bir kere bozduktan sonra, O'nun bizi günahla lekelenmiş olarak kutsal cennetine alması mümkün değildir, yoksa kendi paklığını ve adaletini bozmuş olur.

Romalılar 6:23
Çünkü günahın
ücreti ölüm,
Tanrı'nın arma-
ğanı ise, Rabbi-
miz Mesih
İsa'da sonsuz
yaşamdır.

O zaman günahtan ve cehennemden nasıl kurtulacağız? İşte İsa Mesih tam bunun yolunu sağlamak için geldi. Kutsal Kitap'ın öğretilerine göre İsa Mesih sadece bir âlim ya da peygamber değildir. O dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı kuzusu ve Tanrı'ya giden yolun ta kendisidir (Yuhanna 1:29; 14: 6). Diğer peygamberler gibi doğru yolu göstermekle kalmadı, kusursuz canını insanlık uğruna feda etti. O çarmıhta dünyanın bütün günah yükünü üstlenerek bütün insanların yerine kurban oldu (Romalılar 5:6-8). İsa Mesih bize ait olan ölüm cezasını kendisi üstlendi, öyle ki O'nun kutsal kanı sayesinde bütün suçlarımızdan aklanıp sonsuz yaşama kavuşalım. Tanrı'nın Kutsal Kitap'ta bütün insanlara sunduğu müjde budur – İsa Mesih'e iman eden herkes kurtulacaktır (Romalılar 10:9-13).

Tabii ki, imanla kurtulduktan sonra bir Hristiyan istediği kadar günah işleyebilir diye sanmayın! Tam

Yuhanna 3:16
Tanrı dünyayı o
kadar çok sevdi ki
biricik Oğlu'nu
verdi. Öyle ki O'na
iman edenlerin hiç
biri mahvolmasın,
hepsi sonsuz yaşa-
ma kavuşsun.

aksine Tanrı'ya yaraşır bir biçimde yaşamaya ve buyruklarını yerine getirmeye çalışmalı (Yuhanna 14:21). Tanrı'nın lütfu sayesinde, günah ve ölümün mahkûmiyetinden kurtulduktan sonra bile bile günah içerisinde yaşamak kesinlikle İncil'e aykırıdır ve böyle yaşayan birisi yaşayışıyla

gerçek bir Hristiyan olmadığını göstermiş oluyor (Romalılar 6:1-3).

Sonuç olarak insanın kurtuluşu için Tanrı'nın sağladığı tek bir yol var – o da kendisini insanlık uğruna fidiye olarak sunan Tanrı'nın Oğlu İsa Mesih. Ayrıca İncil bu kurtuluş müjdesinin iman eden herkes için geçerli olduğunu sürekli vurguluyor (Yuhanna 1:12). İnsanlar arasında ayırım yoktur, çünkü Tanrı herkesin Mesih'in kanı sayesinde tam kurtuluşa erişmesini bütün yüreğiyle arzuluyor. İncil'in dediği gibi, *“Tanrı ise bizi sevdiğini şununla kanıtlıyor: Biz daha günahkârken, Mesih bizim için öldü”* (Romalılar 5:8). Hristiyanlığın özü bu ayette bulunmaktadır. Biz daha günah içindeyken Tanrı kendi Oğlunu çarmıhta günahlarımıza karşılık kurban etti. Sevginin tanımı bu olsa gerek. Yüce Tanrı'nın bu muazzam sevgisi karşısında nasıl bir karşılık vere-

ceksiniz? Sevgili okuyucumuz, Tanrı sizi gerçekten seviyor. Mesih'in çarmıhtaki ölümü aracılığıyla Tanrı tüm günahlarınızdan bağışlanma ve kendisiyle birlikte sonsuza dek yaşama armağanını size de uzatıyor. Rab sözünde şöyle söz verir: *“İsa'nın Rab olduğunu ağızla açıkça söyler ve Tanrı'nın O'nu ölümden dirilttiğine yürekten iman edersen kurtulacaksın”* (Romalılar 10:9).

Tanrı'dan ümidimiz şudur ki, her bir okuyucu Tanrı'nın bu yüce sevgisini ve özgürlüğünü tatsın.

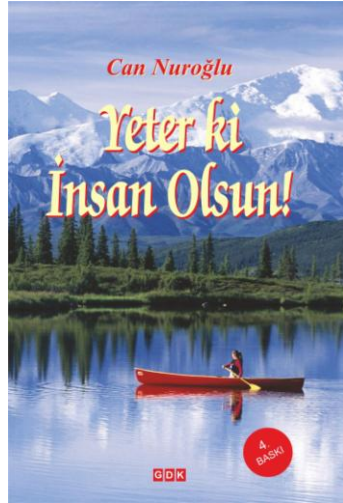
Yazarın Diğer Kitabı

“Yeter ki insan olsun!” Hepimizin dileği değil mi? Bütün tanıdıklarımız, komşularımız, meslektaşlarımız, esnafımız için arzumuz hep budur! Keşke çevremizdeki insanların hepsi insan olsa! Hepimizin dilinden düşmeyen bu sözcüklerle aslında ne demek isteriz? Başkalarını hangi akıl terazisiyle tartıp da insan olup olmadıklarına karar veririz? Aynı terazide acaba biz kaç gram geliriz?

İnsanı düşündüren, zihnini kamçılaman, yüreğine dokunan ve yaşamını değiştiren kitapların sayısı azdır. İşte bu soluk kesen kitapçıkta, aradığınız soruların yanıtlarını ve çok daha fazlasını bulacaksınız.

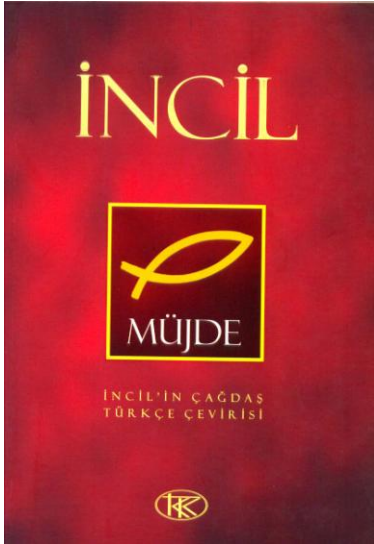
Gerçeğe Doğru Kitapları

Davutpaşa Cad. Emintaş
Kazım Dinçol San. Sit.
No: 81/87, Topkapı,
İstanbul
Tel: (0212) 567 89 92
gdksiparis@yahoo.com
www.gercegedogru.net

Yararlanabileceğiniz Diğer Kaynaklar

Hristiyanlık konusunda daha geniş bilgi edinmek isteyenler okuyucularımız, eğer hala İncil'i okumamışlarsa öncelikle İncil'i okumalarını öneriyoruz. İncil'i ücretsiz olarak şu adresten temin edebilirsiniz:

Kutsal Kitap Araştırma

Merkezi

P.K. 224, Kadıköy
İstanbul

T: 0216 418 79 07

İncil'i okuduysanız ve Hristiyanlık konusunda bilginizi zenginleştirmek istiyorsanız size şu kitapları da okumanızı öneriyoruz:

İsa Karataş tarafından yazılan **Gerçekleri Saptıranlar** adlı kitabı şu adresten temin edebilirsiniz:

Gerçeğe Doğru Kitapları

Davutpaşa Cad. Emintaş
Kazım Dinçol San. Sit.
No: 81/87, Topkapı,
İstanbul
Tel: (0212) 567 89 92-93
gdxsiparis@yahoo.com

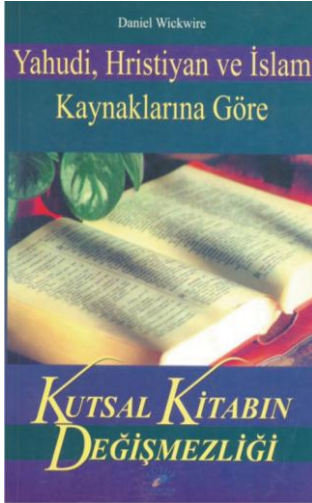
Lütfi Ekinci ve John Gilchrist tarafından yazılan **Evet, Kitabı Mukaddes Tanrı Sözü'dür** kitabını şu adresten temin edebilirsiniz:

Kutsal Kitap Araştırma Merkezi
P.K. 224 Kadıköy
İstanbul
Tel: 0216 418 79 07

Josh McDowell tarafından yazılan “*Marangozdan da Öte*” kitabını şu adresten temin edebilirsiniz:

Zirve Yayıncılık

Hasırcıbaşı Cad. Halil
Ethem Sk. No: 6 D. 3
Kadıköy – İstanbul
Tel: (0216) 449 03 56

Daniel Wickwire tarafından yazılan *Yahudi, Hristiyan ve İslam Kaynaklarına Göre Kutsal Kitabın Değişmezliği* adlı kitabı şu adresten temin edebilirsiniz:

Lütuf Yayıncılık

Taşhan Cad. No: 11/A
Bakırköy - İstanbul
Tel: (0212) 466 10 80